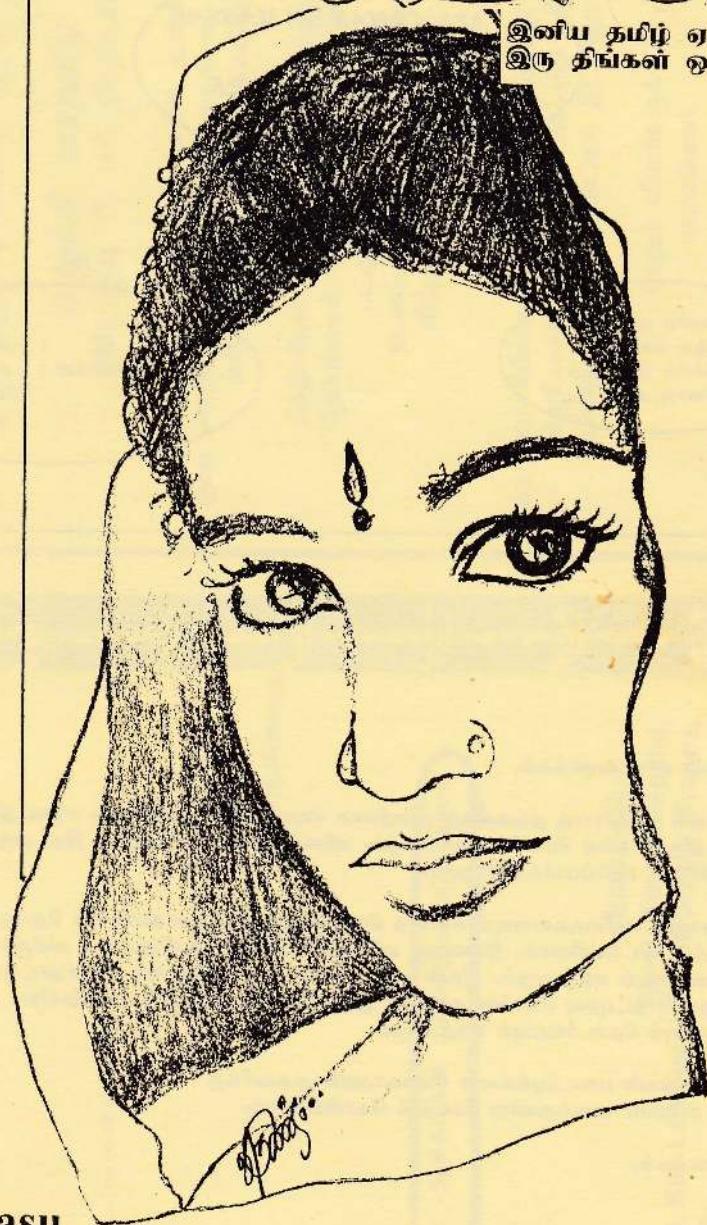

பூவரசு

இனிய தமிழ் ஏடு
இடு திங்கள் ஒன்று.

Poovarasu

Tamilische Kultur Magazin.

கைகாசி-ஆண் 1996

முபலசூழல்துறை...

இநு குத்துத் திட்ட!

அருவி
424, TAMAN SRI MAHSAN
72100 BAHAU
NEGERI SEMBILAN D.K.
MALAYSIA.

உலகினைப் புரட்டியோர்
புதுவாழ்வு படைத்து
நமதுகோல் இங்கோர்
நெம்புகோல் ஆகட்டும் !

ஆசீரியர் : ச. அருண்
உதவி ஆசீரியர்கள் : கணபதி கணேசன்
வெ. சந்தர் ராகு
ர. தேவராசன்

அன்புடையீர் சால வணக்கம்,

கவிதைக்கிளன தனியியாரு தீங்களிலிருந்து ஒன்றினை வெளியிடும் முயற்சியில் கடுமட்டுள்ளோம்.
இவ்விதம் அருவி என்ற பெயரில் வெளிவரும். மலேசியக் கவிஞர்களுக்கு இது ஒரு கனமாக
அமைந்திடுமென எதிர்ப்பார்க்கின்றோம்.

தங்கள் தோறும் கவிதைகளையும் கவிதை தொடர்பான சிந்தனைகளையும் தொகுத்து
வழங்கிட திட்டமிட்டுள்ளோம். இவ்விதம் மலேசியா மற்றும் வெளிநாட்டுக் கவிஞர்களின்
படைப்புக்களையும் ஏந்தி வரும். இதன் வழி நம் நாட்டுக் கவிஞர்கள் வெளிநாட்டுக்
கவிஞர்களுடன் நட்புறவு கொள்ள வாய்ப்பு இருக்கின்றது. அருவி உலகாளவிய
சிந்தனையையும் தொடர்பையும் ஏந்தி வரும்.

கவிஞர்கள் தங்கள் படைப்புக்களை மேற்காணும் முகவரிக்கு
விரைவில் அனுப்பி வைக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

நன்றி, வணக்கம்.

இப்படிக்கு,

அருவி ஆசீரியர் குழுவினர்

பூவரசு

POOVARASU.

TAMILISCHE KULTUR MAGAZIN

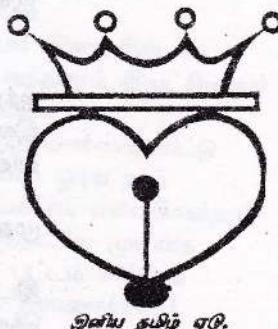
திந்த திரும்-

கோசல்யா சொன்னவிங்கர்
 இராஜான் முடுகலைவு
 எழிலன்
 திந்துசெகல்
 வெள்ளூர் பாளவுவென்றா
 வி. ஆர். வரதராஜா
 மணிகண்டன்
 க. ஜோர்ஜ்
 தோமஸ்வெல்
 வி. ஆர். வி.
 மாலினி குரூராஜன்

இனிய தமிழ் ஏடு
 இடு திங்கள் ஓன்று

இதழ்- 39
 மைக்காலி-ஆணி 1996
 Mai-Juni '96

Poovarasu
 Sinniah Maheswaran,
 Otto Brenner Allee 56,
 28325 Bremen,
 Germany.

உ வகையே நம் இவ்வெம்
உ ஸ்ளாமெல்லாம் நம் சொந்தம்.

கவனிக்க வேண்டும்!

— பூவரச எம்மைப்போன்ற புதிய எழுத்தாளர்களின் மகிளையாவங்களையும் இன்றைய இளம் தலைமுறையின் தலைமீழான போக்குகளுக்கு நேர்வழிகாட்டுகின்ற ஏடாக அமையும் என்ற எதிர்நோக்கிளைக்கொண்டே நாம்பிடைக்கும் கலிதைகள்.கட்டுரைகள்.கதைகள் அமைவதுண்டு. ஆனால் கருவுலம் இல்லாமல் முன்னுக்குப்பின் முரணான கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் இதழிடையே முனைத்திருப்பதை அவதானிப்பதுண்டு.

அதேசமயம் வளரும் எழுத்தாளர்களில் பலவகைகள் பலநிறங்கள் பலவாசனைகள் வீசுவதும் உண்டும். அதனால் அவை இடம்பெறும்போது சமூகத்தின் வெளிப்பாடுகளை ஒரு ஆணையுடன் பிறப்பிக்கப்பட வேண்டிய கட்டடாய்கள் இருப்பது அவசியம்.

இன்றைய காலகட்டம் எல்லை தாண்டிய நீணாட்டம். இந் நீணாட்டத்தை மட்டும்படித்தும் கருத்துக்களை நாம் சமுதாயத்தில் திணித்துக்காட்டுவது தவறில்லை என்பது என் கருத்து. அதற்காக உங்கள் அபிமானிகளையோ ஆக்கதாரர்களையோ நான் தவறாக எட்டபோடுவதாக கருதிவிடவேண்டாம். தயவுசெய்து ஆக்கங்களைக் கூற்று அவதானிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

— அ. வேணுகோபாலன்,
(ஜெர்மனி)

இலக்கிய நயம்!

—பூவரச இதழ்கள் கிடைத்தன.
ஜந்தாவது ஆண்டு மலர் எடுப்பாக உள்ளது.
இலக்கிய நயம்பிருந்த ஆக்கங்கள் மலரின் தாத்தை உயர்த்தி நிற்கின்றன.

பவன் கணபதிப்பின்னையின் கதைக்கு முதற் பரிசு தகும்.

தயக்கள்நெடுங்கதையையும் பொருத்தமான இடத்தில் முடித்திருக்கிறீர்கள். பூர்வீகத் தொடர்புகளை அறியும் ஆவலை உண்டு பண்ணும் இடம் அது...

— வி.கந்தவனம்
(கன்ற)

எண்ணப் பூக்கள்.....

பூவரச வாட வேண்டாம்!

பூவரச பங்குளி - சித்திரை இதழ் கிடைத்தது.

"மனம்விட்டுக் கொஞ்சம்" நீங்கள் எழுதிய எழுத்துக்கள் மனவேதனையைத் தந்தது. "ஒருவரி எழுதுங்கள்" என்று நீங்கள் எழுதிய எழுத்துக்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் உங்களது மனப் போராட்டம் புரிகிறது.

பூவரச தனது எழுத்துப் பண்ணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றுவிட முயற்சிக்கிறதா என்ற சந்தேகத்தை அது என்னுள் ஏற்படுத்திவிட்டால் இதனை எழுதுகிறேன்.

பெரும்பாலும் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களும்சுரி கலைஞர்களும்சுரி எத்தனையோ துன்ப துயங்கனுக்கு மத்தியில்தான் தங்கள் கலை இலக்கியப்பணியைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பூவரச மட்டும் அதற்கு விதிவிலக்காகமுடியாது என்பது உண்மை. கடந்த ஐந்தாண்டுகளாக பூவரசின் வளர்ச்சியை நான் கவனித்து வந்திருக்கிறேன்.

எத்தனையோ எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு கனமாகவும் மஸலிதமான கலைஞர்களுக்கு நிம்லாகவும் அதன் கேவலயைக்கண்டு விழுந்திருக்கிறேன். இந்த நிலையில் வாசகர்களின்நோ படைப்பாளர்களின்நோ ஆதரவு பூவரசுக்கு இல்லை என்று யாரும் சொல்லினிடமுடியாது. (நீங்கள் உட்பட)

ஆகவே - இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒன்றாய் வெளிவருந்து மாதம் ஒன்றாய் மஸர்ந்த பூவரச வாரம் ஒன்றாய் மலரும் நாள்வராதா என்று நாங்கள் காந்திருக்க மறுபடியும் இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒன்றாக அது வெளிவரும் என்ற உங்கள் அறிவிப்பு வாசகர்களின்நோ படைப்பாளர்களின்நோ ஆதரவு இல்லை என்ற காரணத்துக்காக மாற்றம் பெறவில்லை என்பதைத்தவிர வேறு ஏதோ ஒரு காரணம் -

அது என்ன என்பதைத் தாங்கள் தெளிவுபடுத்தினால் நல்லது.

எவ்வளவிலும் பூவரச தன்பணியில் கணக்காகு தொடரும் என்ற உங்கள் உருதிமொழியைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டிய பாரிய பொறுப்பு உங்களுடையது. இந்தப்பணியில் தவியாக உங்களைத் தத்தவிக்கவிடால் பூவரச போன்ற ஒரு சஞ்சிகை தொடர்ந்து வெளிவரவேண்டும் என்பதில் சிரத்தை கொண்டுள்ள என்போன்ற வாசகர்கள் பூவரசுக்கு உருதுணையாக என்றும் இருப்பார்கள் என்று ஒரு வாசகன் என்ற முறையில் நான் உருதியிலிக்கிறேன்.

பொருளாதா நீதியாக சஞ்சிகையாளர்களின்நோ பத்திரிகையாளர்களின்நோ சிரமங்களைப் பெரும்பாலான வாசகர்கள் கவனத்தில் கொள்வதில்லை என்பதும் ஒரு கச்சப்பான உண்மையே. ஆனாலும் தமிழ்ப்பணி என்று ஆரம்பித்த உங்களைப்போன்ற சஞ்சிகையாளர்கள் இல்லாரான சிரமங்களை முற்கட்டியே உணர்ந்துதானே இந்தப்பணியில் ஈடுபடுகிறீர்கள். பிறகெதற்கு

வாட்டம். மனசோரவு?

பூவரசுக்கென்று ஒரு வாசகர் கூட்டம் எப்போதும் உண்டு.

அது பூவரசை என்றென்றும் தனைக்கலைக்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

வளர்க் பூவரசு. வாழ்க் கதமிழ்.

— நா.குமாரலிங்கம்
(கன்டா)

நான் போர்த்தும் பொன்னானை!

தாவர சங்கமத்தின் பூவரசே! — நீ

தகுந்த நிலம் பெற்றாய் எம் மனதில்

சமுத்தில் வீழவேண்டும் அந்தப் பேரரசு! — தமிழ்

சமுத்தில் மஸராவேண்டும் ஓர் பூவரசு!

அதுவரையில் உள்கடமை நடுநிலைப் பணியரசு!

ஆயுப்பலத்தில் நீதான் ஆஸரசு!

உன் மேஸியிற் கிடையாகோர் நாலாடை — இதோ

தமிழ்ப் பூக்களாற் தயாரித்த பாலாடை!

தாந்துப்பார் உன் மேஸி எங்கும் தங்கிநிற்கும் பூலாடை.

தங்க முலாம் தகதக்கக்கும் மின்னாடை — உன்

தகைமைக்கு நான் போர்த்தும் பொன்னாடை!

— குமாரு மதிவாணன்
(ஜெர்மனி)

வளர வாழ்த்துக்கள்!

பூவரசு பார்த்தேன்.

கதைகட்டுரைதாட்டுடன்பிய், பிறமெழிகற்போம், வளரும் சிறுவர்களுக்கான அம்சங்கள் மிகவும் வரவேற்கத் தக்கலையாக உள்ளன. பூவரசு மேன்மேலும் வளர என் வாழ்த்துக்கள்.

— திதிருமலர்
(ஜெர்மனி)

கிக்காக்கோ நகரின் சிந்தியா
கிடைத்துப்பொன சுதாமின் பேருதைப்பால்
நீந்தி குருதியின் ஒரு விழிரால்
கிடைத்த எழுப்புகளின் மறுவெடியால்
பிறக்கது எழுக்கிலின் ஓர் தினவாய்
எலக்கலாம் ஒருமித்த ரோதினாமாய்
ஒன்றியப்பட்டார் பாட்டாளிகள்
ஜக்கியாகிளர் அந்நாளில்!

ஏகாதிபத்தியம்! ஏகாதிபத்தியம்!!
ஏங்கும் எதிரூம் இப்புதூட்டம்
மாதிரியை மனிதன் கரண்டவாக
மன்றங்களை மனச்சொன்று கரண்டாக
பெண்ணினை ஆணவன் கரண்டவாக
ஆதிமத நெஞ்கள் இன்னும் சோ
தேவியம் மனிதம் தேய்ந்து போக
தே சீம் ஆனாக சர்வாதிகாரமாக!

முதலாளித்துவ மூச்சுக்காற்றில்
முழுமையிழுந்த பாட்டாளி வர்க்கம்
ஆனாம கனத்த ஆணாதிக்கப் புயலீர்
அடத்துப் போன பெண்ணியச் சேதிகள்
தோழமை கொண்டு காட்டிக் கொடுத்தலால்
தோன்றவி இழுந்த தொழிலாளர்கள்
ஆனாம வெறியால் அரசியல் ஆட
அக்டியாஸ்ப்போன அந்தியச்செய்திகள்
போதிகளைய் பூத்தனர் மன்றில்
புராதிந் தைய மூடினர் அன்று!

கோசல்யா சொர்ணவிங்கம்

பலனும் பயனும் முதலாளிக்கே
பசியும் பினியும் பாட்டாளிக்காக
ஏதனும் நிர்வாணம் ஏதிலிக்காக..இது
விதியும் வினையுமின்றியது...!
வீருகொண்டனர் கூட்டாளிகளாக
அதிலோரு சமத்துவம் ஆக்கித் தம்முன்
அணிவகுத்தனர் மேதன நாளில்!

ஷாம்பின் ஜாதியம் இனித்திடும் வேலை
உப்பைக் கசக்கும் பாட்டாளி வேர்வை
சமத்துவம் பேசி சமாதானம் கூறி
மாண்யத்தை கோழையங்காட்டி
போதாளிகளுக்கும் புதைகுழி தோண்டும்
புதுமை நேசுக்கர் அரசியல் தந்தீரம்
அனைத்தும் அழிந்தி நகரும் வழியே
அனைத்துலக தொழிலாளர் தினமே!

துண்பும் துயரமும் துடைக்கும் கூயை
தூய்க்கை நினைவுகள் மனதில் தாங்கி
முதலாளித்துவ சொத்துறிமையை
முற்றாய் அழிந்தி உறுதி கொண்டு
பதவி வெறியால் பறிக்கும் மூங்கிம்
வேங்கிப் பலகை தூர வீசி
ஜக்கியம் மூண்டு அழகாய்
அவையினி! அது எப்போ என்பதில்?
ஏங்கும் எங்கே எங்கள் மேதனம்!

பூமி தினம்.

சிச்ரீ மால்.

— வி.ஆர்.வி.

□ குறியக்கதிர் - 2' என்ற இராணுவ நடவடிக்கை மூலம் தமிழ்மக்கள் சொல்லொண்டுத் துற்பங்களுக்கு இலக்காகியுள்ளனர். ஏற்றமாதம் 19ம்திகதி சிறிலங்கா இரணுவம் தென்மராட்சி நோக்கியும், வடமராட்சி நோக்கியும் இரு பிலுகளாக முன்னிறநிர்வாய்.

□ வடமராட்சி முன்னேற்றம் தடைப்பட்டபோதும் தென்மராட்சியின் இராணுவம் கிளாவில்லை முன்னேறியின்றன. கொட்காய், கச்சாய், சாவகச்சேரி ஆகிய நகரங்களுக்குள் புலிகளின் பலத்த எதிர்த்தாக்குதலுக்கு மத்தியில் புகுந்த இராணுவம் மக்களைப் பணியக்கைதிகளாக வைத்துக்கொண்டு கிளாவில்லை முன்னேறியதாகத் தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

□ தென்மராட்சியைச் சேர்ந்த பெரும்பாலான மக்கள் கிளாவியுடாக ஏற்கனவே வண்ணிப்பகுதிக்கு வந்துவிட்டாக தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. சிறிலங்கா வியானப்படை திசைத்திடை இப்பகுதியில் வியானமூலம் குண்டுமழுப் பொழிந்தல் முய்பதிற்கும் அதிகமான பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஏராளமான பொதுமக்கள் காய்மடைந்துள்ளனர். மருத்துவமனைகளோ மருத்துவ வசதிகளோ இன்றிக் காய்மடைந்த பலர் இறந்துள்ளனர்.

□ தமிழ் விடுதலைப்புலிகள் மக்களையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு தொடர்ந்து போராடி வருகின்றனர்.

□ யாழ்ப்பாணப் பகுதிகள்மீது இராணுவ நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டால் அதனால் இந்தியத்தோர்த்தில் குறியாக தமிழ்நாட்டில் ஆனுமக்ட்சிக்குப் பாதிப்பு ஏற்படும் என இந்தியா எச்சரித்திருந்த போதும், அதனையும் மீறி சிறிலங்கா அரசினால் இந்நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

□ பலத்த பாதுகாப்பிலிருந்த கொழும்புத் துறைமுகத்தினுள்புகுந்து விடுதலைப்புலிகள் தாக்குதல் நடாத்தியதில் மூன்று போராப்பட்டுக்களும் மூன்று கப்பல்களும் அழிக்கப்பட்டன. மேலும் கப்பல்களுக்கும் துறைமுகக் கட்டிடங்களுக்கும் பலத்த சேங்கள் ஏற்பட்டன.

□ தமிழ்நிலக்கிள் சிறிலங்கா அரசு புரியும் நடவடிக்கைகளை தடுத்து நிறுத்துமாறு உலகடங்கிலுமின் தமிழர்கள் அந்தந்த நடாட்டுக் தலைவர்களைக் கேட்டுள்ளனர்.

□ அகதிகள் விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்படும் தமிழர்களை இலங்கைக்குத் திருப்பியலுப்ப ஜோப்பிய் நாடுகள் பல முடிவு செய்துள்ளன. இருப்பினும் அங்குள்ள யுத்தநிலைகாரணமாக அவர்களைத் திருப்பி அனுப்ப வேண்டாமென மனித உரிமையிற்க தொடர்பான சங்கங்கள் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளன.

□ ஜேர்மனியில் Stade பகுதி விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்ட மூவர் இலங்கைக்குத் திருப்பியலுப்பட்டனர். அவர்கள் அங்கு பொலிஸ் விசாரணைக்கு உட்பட்டாக தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது இந்திலையில் மேலும் பலர் அனுப்பப்படவள்ளதாக அறிவிக்கப்பட்டதையுடுத்து 20 தமிழர்கள் Stade நீதிமன்றத்திற்கு எதிரே உண்ணாவிரதம் ஒன்றை ஆரம்பித்துள்ளனர்.

□ Stade மாவட்ட அரசு அதிகாரி ஒருவர் அகதி விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்ட தமிழர்கள் இனிமேல் இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படாம்பட்டார்கள் என பத்திரிகைகளுக்கு அளித்துள்ளன பேட்டி ஒன்றில் தெரிவித்துள்ளார் இருப்பினும் எழுத்துமூலமான உறுதிமொழி அளிக்கப்படும்வரை உண்ணாவிரதம் மேற்கொள்ளப்படும் என உண்ணாவிரதமிருக்கும் தமிழர்கள் அறிவித்துள்ளனர்.

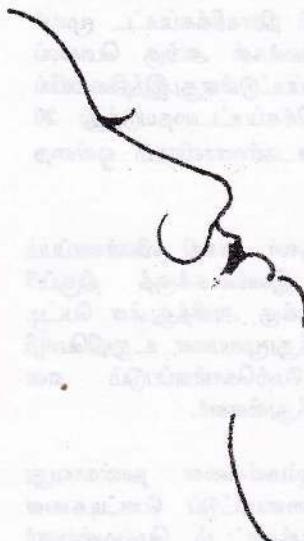
□ தமிழ் மாணவர் அமைப்பின் ஜேர்மனிகளை நான்காவது வருடமாக மாலீர் வெற்றிக்கிண்ண விளையாட்டுப் போட்டிகளை நடாத்தவுள்ளனர். உதை பந்தாட்டம், கரம்பந்தாட்டம், மெய்வல்லுனர் போட்டிநிச்சல் போட்டி ஆகியவை நடைபெறவுள்ளன. விடுதலை மூச்சுடன் கலந்துவிட்ட மாலீர்களை நினைவுக் கூருமகாக இப்போட்டிகள் நடாத்தப்படவுள்ளன.

□ தமிழ் விடுதலைப்போரில் அறப்போர் தொடுத்த அன்னை பூதியின் ஈட்டாவது நினைவுநாள் ஜேர்மனி என்க நகரில் நடைபெற்றது. ஜேர்மனி தமிழ்மூலிடுதலைப்புலிகளின் கலைபண்பாட்டுக் கழகம் அவரின் நினைவுநாளையொட்டி காலையில் பேச்கப் போட்டிகளையும், மாலையில் கலைநிகழ்ச்சிகளையும் நடாத்தியது.

□ இந்தியாவில் பொதுத்தேர்தல் கடந்த பௌரவ் 27ம் திகதி ஆரம்பாகியது. நான்கு கட்டங்களாக வாக்குப்பதிவு நடைபெற விட்டது. இறுதி முடிவுகள் மே 10ம்திக்கிக்குப் பின் வெளியாகும். தமிழ்நாட்டில் திமு.க. தனிப்பெரும் கட்சியாகப் பெரும்பான்மை பெறும் என அரசியல் அவதானிகள் தெரிவித்துள்ளனர். அதில் இந்தியித்தியில் அப்சிஅமைக்கும் அளவுக்கு எதிர்க்கட்சியும் அறுதிப் பெரும்பான்மை பெறாது என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிகத்தில் அரும்பிய ஆடுடோம்.

இரண்டாவது பரிசு பெற்ற சிறுக்கை.

முடிவு ஆரம்பம் ஆரம்பம் முடிவு.
ஆக்கம் அழிவு, அழிவு ஆக்கம். இரவு
பகல், பகல் இரவு. ஒன்றின் எல்லையைத்
தொட்டவாறு அதன் எதிர்மறையின்
எல்லை. இந்த எல்லைகளின் விரிவும்
சருக்கமும் ஒரு உயிரினது
குழிலையினது மொத்தத்தில் உலகினது
யோக்கையே நிரணமிக்கின்றது.
ஒவ்வொன்றின் முடிவும் தோற்றமும்
வித்தியாசமானவை. அதேபோல் ஒன்றின்
ஆக்கம் மற்றதின் ஆக்கத்திலிருந்து
வேறுபட்டது. அதேபோல் எல்லை இரவும்
ஒப்போதியானவையல்ல. பகலும்
அவ்வாறே. அளவால் தன்மையால்
வேறுபட்டவை. ஆனால் எல்லாம்
ஆரம்பதான். முடிவுதான் ஆக்கம்தான்
அழிவுதான். இரவுதான் பகல்தான்.
இத்தகைய நிகழ்வுகளின் முன்னால்
இன்பம் துண்பம். துண்பம் இன்பம் - இது
சர்வசாதாரணம்.

ஆனால் இந்தச் சாதாரணசங்கதிக்குள் தமது வாழ்க்கையையே அடக்குவதெத்து,
உலகின் நியதிகளுக்குப் பயந்து முடங்கும் மனித உயிர்கள்தான் எத்தனை?
இவர்கள் வாழுப் பிறந்தவர்கள்.

வாழவெனக் கருவில்லருவாகிச் சுதையாகி அவயவங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு
பாசக்கரங்களில் பற்றல் எதிர்காலத் திட்டங்களைச் சொல்லிச் சொல்லியே
வளர்க்கப்பட்டவர்கள். ஆனால் இந்தச் சிலரால் ஏன் வாழ்முடியாமல் போகிறது? வாழ்க்கையோடு போராடி வெல்ல முடியவில்லை?

இவர்களும் வாழ்விறந்தவர்கள். ஏன் இவர்களால் மட்டும் தோல்வியையே
சந்திக்க முடிந்தது? யாரால் தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள்? தங்களால்தான். தாங்களே
தங்களைத் தோற்கடித்து வாழ்வதைத் தொலைத்தவர்கள்...
அதோ..

ஜேர்மனியில் ஒரு நகரம் தொழில் வளர்ச்சியில் நாகரிகத்தில் முன்னேறிய நகரம்
எங்கு நோக்கினும் முன்னேற்றத்தையே எடுத்தியம்பும் செயற்பாடுகள். அதையும்

தாண்டித் தயாற்கந்தோப் பக்கமாக பார்வையைத்திருப்பினால் சுற்றுத் தன்னிப் பலமாங்கள் பக்கமாகவால். குளுமையை அள்ளி வீசியவாறு அடர்ந்திருக்க, சிறுவர்களைக் களிப்புட்வெனக் கில விளையாட்டுச் சாதனங்களைத் தன்னகத்தே அடக்கியவாறு ஒரு அழிய பூங்கா. அந்த நகரத்தின் மிகப்பெரிய பொழுதுபோக்குப் பூங்கா அது. அதனுள் ஒங்கி உயர்ந்து கிளைகளைப் பற்றியவாறு இறுமாந்துநிற்கும் ஒரு வயதான உறுதிபிக்கமரம். அந்த மரத்தின் பலமான கிளை ஒன்றில் இறுகுப் பிணைக்கப்பட்ட நெலோன் கமிறு.

தலைகீழாகத் தோங்கிய அக் கமிற்றின் மறுமுனை கழுத்தை நெரிக்க, பின்திருந்த வாய்வெழியாக நாக்கு வெளியே தன்வியவாறு ஒரு உடல் அசைந்தாடுகிறது. அந்தச் சடலம் தன்னை ஒரு இலங்கையனின் உடல் என அடையாளம் காட்டவேணப் பல குறிமிகுளைக் கொண்டிருந்தது.

கற்றிலும் நீஷநிற வெளிக்கத்தை மினுக்கியவாறு பச்சைநிறப் பொலிஸ்கார்களும், சிவப்புநிற அம்புவன்ஸ் வண்டிகளும். வேடிக்கைபார்க்கவேணக் குழந்த பலதாறுமக்கள் கூட்டம்.

அவர்களோடு முண்டியடித்துக்கொண்டு கடமையைக் கவனிக்கும் பத்திரிகை நிருப்பகளும் புகைப்பாடுபொன்றகளும்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு மரமும் அதனில் தோங்கும் கமிறும் பின்மும் பூசு.

ஆனால் ஜேர்மனிக்கு இந்த மரத்தில் அசையும் மனித உடல் புதிது. அதுவும் பிரஸமான பொதுப்பூங்காவில் ஒரு அந்திய நாட்டவரின் கொடுரமான உயிர்த்துறப்பு.

கற்றிலும் ஒரே பராய்வு.

சில முதியவர்களின் பயம் கலந்த அலறல் ஒலிகள்.

பின்னள்களின் கண்களைப் பொத்தியவாறு அப்பால் விலகியோடும் தாங்மார்கள். முகம் விரிக்க கண்கள் மேலே செஞ்சு ஒரு ஜேர்மன் மாது மயங்கிலிழ. அவனைச் சுமந்தவாறு விறைந்தது சிவப்பு நிற வண்டியோன்று.

"கைசு அவுஸ்லாண்டர்..."

"காவதற்கு ஜேர்மனிக்கா வரவேண்டும்..."

"கறுப்பன்... எமது தந்தைநாட்டை அசிங்கப்படுத்திவிட்டான். வீதியைக் குப்பையாக்கினார்கள். புல்லை மிதித்தார்கள். பொது இடங்களில் துப்பினார்கள்... இப்போது பொது இடத்தையே மயானமாக்குகிறார்கள்..."

"எல்லோரையும் துரத்தவேண்டும்.இது ஜேர்மனியரின் நாடு."

"சுற்றுப் பொறு நண்பனே.அந்த உடலின் வாயில் இருந்து வழியும் இரத்தத்தைப் பார். சிவப்பு.சிவப்பு.மாது நாட்டுக்கொடுமிழும் சிவப்பு உள்ளது."

"அதற்காக இப்படியாட்சியின் பெறுமதியே ஒரு நெலோன் கமிற்று முடிக்கில் என்பதுபொல்.கடாடுமிராண்டித்தனம்..."

அந்த உடல்... தெரிகிறதா?

இலங்கையன்.

அகத்தியாக அடைக்கலம் தேடிவந்து நாதியற்று ஒரு நகரத்தில் சுவாமாகக் கீட்கும் நமிழன். தனக்கென நாடு ஒன்றில்லாத தமிழன் இலங்கைத் தமிழன். கடந்த பக்தாண்டுகளுக்கும் மேலாக ஜேர்மனியில்தான். அந்த நகரத்தில்தான் வாழ்கிறான். இப்பொது தெரிந்திருக்குமே!

அந்த உடலின் பெயர்தான் அமர் சந்திரன்.

“என் இப்பிடிச் செய்தனி? இத்தனைவருசமாய் இந்த அகதி முகாமிலை ஒண்டாய் வாழும் ஒருத்தருக்கு ஒரு பிரச்சினை எண்டால் மற்றவர் உதவி செய்யும். ஒருத்தனுக்கு வருத்தமெண்டால் மற்றவன் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டுக்கொண்டு போகின்றை இருந்து சாப்பாடு கொடுக்கிறதுவனா கவனிக்கிறான். இப்பிடி ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் எவ்வளவு உதவியாய் இருக்கேக்கை நீ ஏன் இப்பிடிச் செய்தனி?”

“இல்லைகமிலை திக்குத்திக்காய் வாழ்ந்து ஜேர்மனிக்கு வந்தம். இந்த அகதி முகாமிலை ஒருத்தரை ஒருத்தர் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டம். பாசை நெரியாமைக் கூட்டம் கூட்டமாய் ராத்தவஸூக்கும் கடையனுக்குமாய் அவைங்க திரிசூக்கம். ரின் இறைச்சி எண்டு நினைக்க நாய்ச் சாப்பாட்டைக்கூட வாங்கிக்கொண்டு வந்தம். கொஞ்சக்காலம் போகப் பழைய சைக்கிள்களை வாங்கி ஓடித்திரிசூக்கம். வேலை தேடினம். குடிச்சு வெறிச்சம். ‘பேர்த்தீ’ கொண்டாடினம். ‘பொலிபோல்’, ‘புட்போல்’ வினையாடினம். கார்வாங்களைம் இப்ப கொஞ்சநாளாய் பெஞ்சாதி பின்னையன் எண்டு குடும்பங்களைக் கூட்டித் தொடர்ந்திட்டம். இப்பிடி ஒருத்தருக்கொருத்தர் ஒரு குடும்பமாய் வாழ்ந்து மற்றவற்றை முன்னேற்றத்துக்கு உதவிசெய்து வாழுக்கை ஒருத்தரிட்டையும் சொல்லாமை இப்பிடி ஏன் செய்தன? உனக்கு அப்பிடி என்ன பிரச்சினை சந்திரன்?”

“எல்லாரும் எனக்கு எதிரியாயிட்டாங்கள் ஓட்டி நின்டு கழுத்தறுக்கத் திரியுறாங்கள்.. ஆரை நம்புது எண்டு தெரியேல்லை உனக்குத் தெரியாது. போன்றாதம் ஒரு சனிக்கிழமை-இருவ எட்டு மணியிருக்கும். எல்லாரும் புட்போல் மாட்சி எண்டு போவிட்டாங்கள். நான் மட்டும்தான் தனியைப் படுத்திருந்தனான்.. ஒரு கார்வந்து நிக்கிற சுத்தம் கேட்டுது. மன்னலாலை எட்டிப் பார்த்தன்.. நாலைங்கீயர்.. கையினிலை கத்தி.. போல்லு.. கம்பி.. என்னைத்தான்.. ஒன்றாம்.. என்னைத்தான் அடிக்க வந்தவங்கள்.. நல்லகாலம். நான் கட்டிலுக்கடியிலை ஒளிச்சதாலை தயிச்சன்.. அனையுக்கை வருவாங்கள் எண்டு பாத்தன். வெறைல். கொஞ்சநேரத்தாலை கார்போன் சத்தம் கேட்டுது. இனியும் தனியை அங்கையிருக்க எனக்கெள்ள விசிரே.. பேசாமை வேறை சிற்றிக்குப் போவிட்டன்..”

“என்டா கதை உது? உன்னை அடிக்க ஏன் காரிலை வரவேணும்.. கண்டதை நினைக்க மனசைக் குழப்பாதே!..”

“இல்லை.. நீ நம்பாய்.. எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும். என்னைத்தான் அடிக்க வந்தவங்கள்..”

“காரிலை வந்தாக்களைத் தெரியுமே?”

“தெரியாது.. ஏன் தெரியாத ஆக்கள் வறப்பாதே? ஏவல்... ஏவல்... ஏவி விட்டிருக்கிறாங்கள்.. பக்கத்துக் கட்டிலை படுத்திருக்கிறவனையே நம்ப முடியேலை. நித்திரை கொன்னோக்கை என்ன செய்வானோ தெரியாது.. அதாலைதான் கட்டிலுக்கடியிலை கம்பி ஒண்டு வைச்சிருக்கிறன்.. கிட்ட வந்தால் மன்னை ஒடு வெடிக்க ஒரே போகு..”

“சந்திரன்! நீ உன் பாட்டிலை எதையோ கற்பனை மன்னைக் கொண்டு சொல்லாமைக் கொள்ளாமை எங்கையோ போவிட்டு. இய்ய வந்து கதை அளக்கிறாய். வேலைத் தலத்துக்குக்கூட அறிவிக்கேலை. இந்த நேரம் வேலையும் போமிருக்கும்..”

“வேலை... கன்றியாத வேலை... என்னைக் கொல்ல எல்லாரும் திட்டம் தீட்டுமோக்கன். நான் எங்கையோ போய் ஒளிஞ்சிருந்து போட்டு வந்திருக்கிறன். நீ என்னாவெண்டால் வேலையைப் பற்றிக் கதைக்கிறாய்.”

“ஆர் உன்னைக் கொல்லப் போறவன்?”

“இந்த முகாமிலை இருக்கிற எல்லாரும்... நானுமா?!”

“நீ இல்லை. மற்ற எல்லாரும்...”

நம்புமுடியேலை சுந்திரன்-நானும் உன்னோடை இந்த அறையிலைதான் இருக்கிறன். இன்னும் பத்துப் பேர். ஒருக்குடும்பம். இப்பதான் மஜுசியைக் கூப்பிட்டுக் குடும்பமிருக்கிறான். அந்தக் குடும்பமும் பிரிம்பாக வீடு தேடுது. கிடைக்கவுடனை போவிடும். இந்த முகாமிலை எங்களைத்தவிர வேறை வெளிநாட்டவரும் இல்லை. நீ என்னாவெண்டால் கொலையைப் பற்றிக் கதைக்கிறாய்... கனவு கினவு கண்டனியே?”

“நம்பு... என்னை நம்பு... நான் சொல்லுறந்து உன்னைமயா. உவங்கள் எல்லாம் பகுத்தோல்போத்தின புளியன்... சுந்தரப்பத்துக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்... எப்பிடி இடத்திலை மாட்டிப் போடுவாங்கள்...”

“ஏன்...என் காரணம்.”

“காரணம்... இந்த முகாமுக்கு எண்டைக்கு ஒருபெண் வந்தாலோ அதுதான்... அதுதான் காரணம்!”

“அந்தக் குடும்பமோ...?”

“ஓம்... உங்கள் எல்லாருக்கும் பகல்வேலை... எனக்கு இரவிலைபாகல் வேலையிலை இங்கை நானும் அவனும்தான்... அதாலைசந்தேகம்...!”

“ஆர் சந் தேகப்படுறது...?”

“புருசன்காரன்-அவனோடை சேர்ந்து மற்றவங்களும் என்னைக் கொல்ல நிக்கிறார்கள்...”

“எட சுந்திரன்-அவனும் இவனும் ஜாரிலையே காதவர்கள்-இப்பதான் அவனை இங்கை கூப்பிட்டிருக்கிறான்-அவனைப் பார்த்தால் எவ்வளவு நல்ல குணமானவன்பொலை இருக்கு-அவனும்தான்தீ சும்பா கதைச்சுக் கழைச்சலை விளைக்கு வாங்காதை...”

“நீயும் எனக்கு எதிரியா? என்பது போலிருந்தது சுந்திரனின் பார்வை.

சுந்திரனின் பார்த்தைகளில் ஏதோ ஒரு நெருடல் உள்ளைத் தன்றமுடிந்தது.

சுந்திரனின் பிரச்சினையைப் பற்றி எவற்றிடமாவது ஆலோசனை கேட்க வேண்டும். சிலவேளை அவனுடைய பிரச்சினை உன்னைமயாக இருக்குமோ? ஒருவன் அடிக்க நினைக்கலாம் அல்லது கொல்ல முயற்சிக்கலாம். ஆனால் எல்லோரும் எதிரி என்று அவன் கூறும் போது நம்பமுடியவில்லை.

“சுந்திரனோ...? அவன்றை கதையை விடு. இப்பிடித்தன் எல்லாரிட்டாடியும் சொல்லிக் கொண்டு திரியுறான்... இதாலை பாவம் அந்தக் குடும்பத்துக்குத்தான் கெட்டபேர். இப்ப உன்னோடை கதைக்கேக்கை நீமட்டும்தான் நல்லவன் என்பான். பேந்து என்னோடை கதைக்கேக்கை நீயும் தன்னைக் கொல்லத் திரியுறாப் என்பான்...”

“என் இப்பிடி?”

“அவனுக்குள்ளை ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை...”

“விசர் என்கிறியோ...?”

இல்லை. இது சட்டையைப் பிச்சு மண்டையைப் பிசையும் இல்லை. மண்ணைவிடுற விசயம்... ஒருவகை மனோவியாதி-தன்னோடை இருக்கிறவங்கள் எல்லாம் குடும்பமாகேக்கை தான் மட்டும் தனிச்சுப் போவனோ என்ட பயம்... முப்பத்தஞ்சு வயசாக்கு... இனி ஒரு வாழ்க்கை அனுமதியோ என்ட ஏக்கமாய்க்கூட இருக்கலாம்... இப்படி இருக்குமோ? ஒவ்வொருவனின் பரிவைப் பெறுவதற்குத்தான் இத்தகைய கதை அளப்போ? மனித வாழ்வில் நினைமும் புதுப்பிது அனுபவங்கள்... அதனால் எழும் பாதிப்புக்கள். தாக்கங்கள். இவற்றின் தாக்குதலால் பலவீனமடையும் மனித மனங்களில் ஒன்றுதானா சந்திரனின் மனம்? இவ்வாறே போனால் அவனது மனோவியாதி வளர்ந்து அவனையே அழித்துவிடும்.

இதற்கு மருந்து?!

மனம்திறந்து பேசிப்பார்க்கலாம்!

முகாமில் சந்திரனைக் காண்பதே அரிதாகிவிட்டது.

மாலைவேணாகளில் நகாந்தின் நடுவே உன் பெரிய தபாற் கந்தோருக்கு அருகிலுள்ள மொழுதுபோக்குப் பூங்காவில் (குசநண்ணவை *யசம) தினமும் பியர் போதல்களுடன் இருப்பதாகக்கேள்வி. சந்திரன் இப்பொழுதல்லாம் தனிமையை நாட்ட தொடங்கிவிட்டான். நெருங்கிச் சென்றவர்களையும் அவனாகவே விளைத் தூரமிகித்தான்.

“சந்திரன்! உனக்கொரு அண்ணன் ஊரிலை இருக்கிறார். அவருக்கு ரண்டு பின்னையன். முந்தி மாஸ்ட்ராக் இருந்தவர். இப்பெலையில்லாமை உன்றை உதவிலை வாழுறார். வயசான அப்பா அம்மா உன்னைம்பி வெளி நாட்டுக்கு வரவேண்டு கொழும்பிலை வந்துமிற்கிற உன்றை தமிழ் இவளவு பேரையும் மறந்து ஏன் இப்பிடித் திரியுறாய்?”

வெறுமையாகப் பார்த்தான்.

“அதுகளுக்கு உன்னைவிட்டல் வேறை ஆர் இருக்கினம்-நீ இருக்கிறாய் என்ட நம்பிக்கையிலைதானை வாழுதுகள்...தொலூம் ஒரு வேலையைத் தேடிக் கெய்யாமல் ஏன் இப்பிடி அழியுறாய்?”

“வேலை...?” என்றவாறு வெறுப்புடன் பற்களைக் கடித்தான்.

“எத்தினையோ வேலைக்குப் போன்றான்-ஞான்-பேர்து எல்லாரும் என்னோடை கதைக்கவே பயப்பிடுறாங்கள்...என்னைக் கண்டவுடனே தூர நிக்கிறங்கள்...”

“என்...?”

“நான் வேலைக்குப் போற இடத்திலை எல்லாம் உவங்கள் எனக்கு விசிர எண்டு செலிபோன் அடிச்சுச் சொல்லுறாங்கள்...”

“நீயைப் பொதுயோ கற்றனை பண்ணுறாய். செலிபோன் அடிச்சுச் சொன்னப் போலை நம்புவாங்களே...டெய் சந்திரன்! கம்மா தேவையில்லாததுகளை நினைச்சு உன்னையும் உன்றை சொந்தங்களையும் பாழாக்கிப் போளதை!”

“உனக்கென்ன...சொல்லிப் போட்டாய்... நீகூட அவங்கடை பக்கம்தான் கதைக்கிறாய்... உன்னையும் நம்பலோது...!” என்று முகம் சிவக்கக் கூறியவன் தொடர்ந்தான்.

“நீ இனிமேல் என்னோடை கதையாதை. நீயும் அவங்கடை ஆன். எனக்குத் தெரியும் என்னைப் பார்த்துக்கொள்ள!”

“நான் உன்றை எதிரியாயேஇருந்துபோடுப்போறன். ஆனால் ஒண்டு-நீ இன்னும்

கனகாலத்துக்குச் சிறப்பாய் வாழவேண்டியவன். முப்ததஞ்சு வயசு பெரிய வயசில்லை. காலாகாலத்திலை ஒரு கல்யாணத்தைக்கட்டி ஒரும்புற வழிரூப்பு பள்ள.."

சந்திரனின் தனிமையான போக்கு அவனது வாழ்க்கையை குன்யாக்கிவிடும் என்பது நடைமுறையில் காணும் சாதாரண நிகழ்வு.

அவனின் தனிமையைப் போக்க மிகவும் எளிதான வழி.

டட்டேன் அவனுக்கொரு வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடுவது.

முடியுமா?

முயற்சிப்பதில் தலைவர்னன்!

அவனுடைய பெற்றோர்.சகோதரங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளலாமா?

"மடையாட்டுக்கேள் தேவையில்லாத வேலை? அதுகள் நாட்டிலை வாழ வழிமில்லானம் இவன்றை உதவியை எதிர்பார்க்குதுகள். இந்த நிலைமையிலை அதுகள் எங்கை பொழுதினை தேடும்... அப்பிடித்தேடினாலும் இங்கை கூயிடிருத்தன்றது எவ்வளவு கஷ்டமான காரியம்..."

"அப்ப இங்கையே ஒன்றைத் தேடினால்?"

"ஆரை...எங்கை...கார் இருக்கோ...சொந்தவீடு இருக்கோ...வேலை செய்திராரோ... இல்லாட்டிக் காலவரையறையற்ற சிசா கிடக்கோ... சரி போகட்டும் வங்கியிலை எவ்வளவைவத்தான்டும்?"

"என்னா இது...?"

"இப்பிடித்தான் கேப்பினம்..."

"அப்ப இதுக்கு வழி?"

"இந்த உலகத்திலை ஒருத்தனுக்கு என்று ஒருத்தி எங்கையோ பிறந்துதான் இருக்கிறான்... சமய சந்தர்ப்பம் கூடி வரைக்கை இதுகள் எல்லாம் சரிவரும்..."

"அதுமட்டும் சந்திரன்றை நிலை?"

□

ஆடியாங்கும் வாழ்க்கையா..

ஆறடி மண்ணே சொந்தமா...

அந்தப் பூங்கா-அந்த அடர்த்தியான மரம்...

எல்லாம் அப்படியே.

ஆனால் சந்திரன்..?

வாழ்வையே தம் மன ஆளுந்களின்படி மாற்றியமைக்கும் சந்திரன் போன்ற இளைஞர்களால் தோற்றத்தின் காரணம் வெறுமையாக அர்த்தப்படுகிறதோ?

□□□

வழிவளைன்.....

சத்தியத்தின் சுவருகள்

சுவரு ஜந்து

விடிவின் அவசியத்தை இருட்டில் தடுமாறுபவரே
இணர முடியும்

அந்திசீன் அழுத்தத்தின தாக்கத்தை அனுபவத்தவர்க்குத்தான் அதன் தீவிரம் புரியும் அந்யாயத்தின் சக்தி, அதனால் பாதிக்கப்படுவனால் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளப்படக் கூடியது. வேதனைப்படுவனுக்கும் அதை வேடிக்கை பார்ப்பவனுக்குமிடையீல் ஒற்றுமை இருக்க முடியாது.

ஆம் பீழை செய்பவன் அதைச் சரியென மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டு செய்யாத பட்சத்தில் பீழை செயற்பட வாய்ப்போயில்லை. பீழையையே சட்டமாக ஆக்கி வைத்துவீட்டாலோ வீடும் கெடும்.நாடும் கெடும்.

நீதியை நடக்க இடம் கொடுத்து வீட்டு, காலங்கடந்து அதை மீட்க முயலும் கண் கெட்ட நமல்காரத்தால்தான் சுதந்திரத்தின் வீலையாக இருக்கும் அதிகமாகச் சீந்தப்படும் நாஸ்பந்தமான நிலைமை ஏற்பட்டு, வாழ்வுக்காகச் சாலை நாடும் நியாமற்ற நிலைக்கு மக்கள் தள்ளப்படுகின்றார்கள்.

வெள்ளையீனம் உள் நுழைய வழிவீட்டுவீட்டு, காலங்கடந்தே கறுப்பர்கள் கண் வீழித்தார்கள் தென்னாப்பீரிக்காவில். தமிழர்களும் சீங்களப் பேரின ஆட்சியை அனுமதித்துவீட்டு, காலங்கடந்தே அதை உணர்ந்தார்கள் இலங்கைத் தீவில். அது முதலில் நடந்தது. இது பென்னர் நடந்தது. அவ்வளவுதான்.

வெள்ளைத் தேசிய இனவாது கால கட்டங்களில் தென்னாப்பீர்க்காவில் இனவாருக்கல் எதர்ப்பீன் பிரதிபலிப்பாக ஆயுதக் கலவரங்கள் அடிக்கடி வொழுத்ததுண்டு ஆனால் துப்பாக்கி, துவறான கருங்களில் துவழுந்த காரணத்தால் அவையில்லாம் அடக்கியொடுக்கப்பட்டன.

அடிமேல் அடிவீழுந்தால் புனையும் புலியாப் மாறும் என்று நிலைமை படிப்படியாக உருவாகத் தொடங்கியது தொழிலாள வர்க்கம் தன்வழிப்போராட்டத்தை அதாவது வேலைநிறுத்தம் போன்ற வழி முறைகளைக் கைக்கொள்ளத் துவங்கியது. ஆனால் பொருளாதார உறுதயீன்மையென்ற நிலையில் அவர்களின் போராட்டங்கள் மிகவும் பாதுப்பான நிலைமைக்கீக அவர்களை இழுத்துச் சென்றன. வேலை நிறுத்தங்கள் நிழுத்துச் செல்கையில் சாதாரண மக்களால் தாக்குப் பிழிப்பதிலுள்ள சிரமம் இலைசானதல்லவோ ஆகவே அவை தோல்வியைபே தழுவின்றன.

ஆனால் அவர்களின் மனவிழுச்சியென்ற இருளறைக்குள் ஓள்ளிக்குகள் ஒன்றிரண்டு ஓள்ளிவும் காலம் வழி செய்து இருந்தது. ஆம் ஒருவர் களைமென்றஸ் மடாலி என்ற மலாவீ நாட்டவர். இவர் பல வேலைநிறுத்தப் போராட்டங்களின் வெற்றிக்கு வழி சமைத்தவர். பின்னரவர் நாடுகடத்தப்பட்டார்.

மற்றவரோ இந்திய சுதந்திரத்தின் வெற்றிக்குப் பிற்காலத்தில் புதிய வழி கண்டு தந்தவரும் இந்திய மக்களின் மனங்களில் மகாத்மா என்ற இடத்தைப் பிழித்தவருப் பின்றைக்கும் சாதவீகத்தின் சாதனையாளனை உலகம் மதிப்பவருமான மோகங்தால் காந்தியாவார் அவர் அப்போது நதால் பகுதியில் பிரபல சட்டத்தரண்யாகவீருந்தார். அவர் தென்னாப்பீர்க்காவில் பட்டுத்தேர்ந்த அனுபவங்களே அவரைப் புடம்போட்டு இந்திய விருத்தலைக்காக ஓள்ளந்த தங்கமாக மாற்றித் தந்தனவென்னாம்.

தென்னாப்பீர்க்காவின் செல்வ வளமானது வளம்பிருங்கிகளான வெள்ளையீனத்தின் தேவைகளைக் கூட்டிவரிட்டது. இதன் காரணமாக இந்தியாவில்ருந்து மலிந்த சூல்க்கு மனிதவளம் இறக்குமதி செய்யப்பட்டு கரும்புத் தொட்டங்களில் குவிக்கப்பட்டது. மனிதர் மாக்களிலும் கேவலமாக வேலை வாங்கப்பட்டார்கள். அவர்களின் இருத்தத்தில் தமிழமைவள்ததுக் கொண்டது அன்றைப் பெள்ளையீனம் இந்த நேரத்திலே இலங்கையில் மலையக மக்களை எனது மனம் நிலைக்கின்றது. அவர்களை அன்றைய தென்னாப்பீர்க்க நிலைமையோடு ஒப்பிட முயலுகின்றது. சரீத்திரம் திரும்ப இந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய மக்கள் வீடபத்தில் எழுதப்படவில்லை. வெள்ளை விலங்குகளால் அன்று எழுதத் துவங்கப்பட்டது இன்றும் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றது அங்கே. இந்தக் கொடுமையை இதயம் தாங்க முடியாது தக்கிக்கின்றது. சங்கள மேலாதிக்கம் இம்மனிதர்களை மலைவாழ விலங்குகளாப் பட்டுமே கணித்து நடத்துவதைக் கண்டும் காணாமல் - தெர்ந்தும் தெர்பாமல் இருப்பவர்களும் இகழுந்து மகிழ்பவர்களும் கூட இருக்கத்தான் செய்கின்றார்கள். (தொடர்ச்சி 4ம் பக்கம்)

தேவைகளுக்கு
ஏற்ப
நிறம்
மாறக்கடிய
மனிதர்.

நம்பிக்கை
வைய்நால்
அடிக்கடி
துறோகங்களிடம்
அக்யப்புவது
நல்லவர்கள்

பச்சோந்திகளுக்கு
பயிர்ப்பு
நல்லவரை
ஷோதிக்கும்
துண்பம்
இரக்கமற்றது

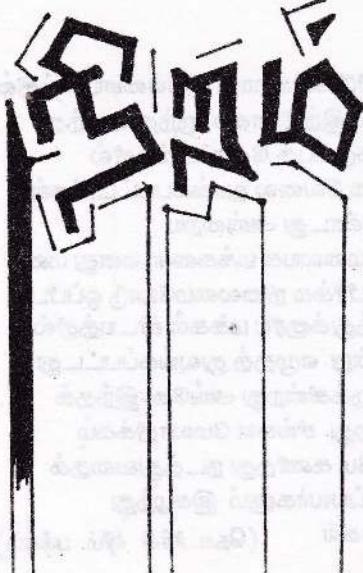
தேவைக்கு
விருப்பு
வெறுப்புக்களை
மாற்றும்
வொய்வன
மனிதரினடியில்

பசிக்கு
நிறம் மாறும்
பச்சோந்தியின்
பெயரை
உபயோகிப்பது
துள்ளிரயோகம்

களைக்கின்றமில்
மூலிகைபோல்
வெள்ளை
மன மனிதர்கள்
துண்பத்திலும்
இன்பத்திலும்
நிறம்
மாறாத
மனமுடையவர்.

— மனிக்கண்டன்.

விடையறம்

நீர்ரங்கன்.

இந்துமகேஷ்.

2.

"யெ...ய...வாத்தி!"

- பின்னால் வெறித்தண்மைய் ஒனிக்கும் குரல்.

யாசாலை முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த நேரம்.

இவன் பார்வையைப் பின்னால் நிருப்பினான்.

போதையில் தள்ளாடியாடி ஆணால் ஒரு ஆவேசத்தோடு இவனை நோக்கி வரும் கணபதி -

சிலப்பாத்தையின் கணவன்.

"நில்...உன்னட்டை ஒண்டு கதைக்கவேணும்!"

இவன் அமைதியாக நின்றான்.

அருகில் நெருங்கிய கணபதி சிவந்த நன் சிறிகளால் இவனை அளவெடுப்பதுபோல் ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

"வாத்தி!... நானும் நியும் ஒண்டாப் யடச்சனாங்கள்... நீ வாத்தி! நான் கூவிக்காரன்! நீ என்னைவிட மூனைகூடினவன் எண்டு நான் சொல்ல மாட்டன்... நேரம்... ஓம்... நேரம்... உன்றை நேரம் நீ வாத்தி... என்றை நேரம் நான் கூவிவேலை செய்யிறன்!..."

கணபதி இவனுடையதோனில் ஒருகையைவத்து அழுத்திக் கொண்டான்.

இவன் ஏதும்பிசாமல் அவனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தெருவில் வேறு ஆன் நடமாட்டம் இல்லாதிருந்தது.

கணபதி தன் இஷ்டம்போல் வார்த்தைகளைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

"வாத்தி... இந்த உலகத்திலை வாழும் உரிமை எவ்வாருக்கும் இருக்கு... ஒருத்தன் குடிகாரன் வெறிகாரன் எண்டு பேர் எடுத்திட்டால் அவன் இந்த உலகத்திலை வாழக்கூடாது எண்டு எந்தச் சட்டமும் இல்லை... என்ன நான் சொல்லது சரிதானன்?"

இவன் பதில் சொல்லவில்லை...

கணபதி தொர்ந்தான்...

“இரு குடும்பம் எண்டால் அதுக்குள்ளை ஆயிரத்தொட்டுப் பிரச்சினையை இருக்கும்பூருசன் பெண்சாதி மட்டும்தான் அதுகளைக் கவனிக்கவேணும்.. அடுத்தவன் ஆரும் அதிலை தலைப்போட்டாது...”

இப்போது கணபதி தன் இரண்டுக்காலாஜும் இவனது நோன்களைப் பற்றி உலுக்கினான்..

“என்ற குடும்ப விஷயத்திலை தலைப்போட நீ ஆர்? நான் குடும்பன் வேற்றின்.. பெண்டிலை அடிப்பட்ட அதுகளைக் கேட்க நீ ஆர்?”

சுட்டென அவனது குரல் தணிந்தது. சிவந்திருந்த அவனது விழிகளின் ஒரும் கண்ணீர் ததும்பிற்று.

“எனக்கு ஒரே ஒரு போம்பிளைபிள்ளை.. கிளிக்குஞ்சமாதிரி.. அவனிலை நான் உயிரையே வைச்சிருக்கிறேன் தெரியுமா உனக்கு? அவனுக்கு ஒன்றெண்டால் அப்பே என்றை உசிரும் போயிரும்.. அவனை நான் மழுப்பிடப்பட்டத்தியோகக்காரியாக்குவன்றும் அவனை ஒரு டாக்குத்தாக்கப் போறும்.. நான் உழைக்க என்றை சிலவிலை நான் அதைச்செய்வன்...” அவனை உன்றை சிலவிலை பழுப்பிக்கிறேன் எண்டியாமே.. உன்றை பிள்ளைமாதிரிப் பாக்கிறேன் எண்டியாமே.. நீ ஆரா அதைச்செய்ய.. உனக்கும் எனக்கும் என்ன செத்த சொந்தம்.. அல்லது என்றை பெண்டிலூக்கும் உனக்கும்தான் என்ன சொந்தம்.. நீ ஆரோ.. நாங்கள் ஆரோ... நீ உதவிசெய்து என்றைபிள்ளை படிக்கிற அளவுக்கு நான் ஒன்றும் பிச்சைக்கான் இல்லை.. விளங்குதோ? நீ உன்றைகுடும்பம் உன்றைபிள்ளையன் எண்டு இருந்துகொள். கம்மா தேவையில்லாத விசயங்களிலை தலைப்போடாதை..”

—இவனது நோன்களை ஒரு உலுக்குஉலுக்கி பிள்ளை நன்னிலிட்டு தன்பாட்டில் தள்ளாடி நடக்கத் தொடங்கினான் கணபதி.

அவனது மனப் போராட்டம் இவனுக்குப் புரிந்தது.

அதே சமயம் அவனது கேள்வியிலிருந்த நியாயம்?

ஒரு குடும்பத்தலைவனாக, ஒரு நல்ஸ் கணவனாக, ஒரு நல்ஸ் தகப்பனாக வாழவே அவன் விரும்புகிறான்..

ஆனால் அது அவனால் முடியவில்லை..

“என்றை போம்பிளைபிள்ளையிலை நான் உசிரையே வைச்சிருக்கிறேன்.. அவனுக்கு ஒன்றெண்டால் நான் உசிரையேவிட்டிருவன்” என்ற அவனது வாந்தைகளில் தேங்கிக்கிடந்த பாசம்..

ஆனால் அதேமாதிரியான ஒரு பாசம்தான் இவனுக்கும் அந்தச் சிறுமியில் ஏற்பட்டிருந்தது.

தன் பிள்ளையைப்போலவே அவன்மீதும் பாசம் காட்டுகிற மனம்..

சிவப்பாத்தையின் மகள் அவன் என்ற அந்த ஒருகாரணம்தான் இந்தப் பாசத்தின் அய்வுக்கூடாயா?

‘இல்லை’ என்று இவனுள் எதுவோ சொன்னது...

இது காலகாலமாய்த் தொடர்களின்ற சொந்தம்.

இருக்கலாம்!

எடுக்கின்ற பிறவிக்கு ஒரு தாய்தகப்பன் இருப்பதில்லையா..பிறக்கின்ற ஒரு சிவனுக்கு தாயாகவோ தகப்பனாகவோ இருப்பதில்லையா..

இந்தச் சொந்தங்களெல்லாம் வாழ்க்கையிலிருந்து அந்மியப்படுவதில்லையே.

சடுதியாய்த் தோன்றி சடுதியாய்ப் பிறியும் ஒரு உறவுமஸ்ல் இது..

இதற்கெல்லாம் ஒரு அர்த்தம் இருந்துதானாகவேண்டும்.

என்னோடு வாழ்வாள் என்று எதிர்பார்த்த சிவப்பாத்தை எவனுட்ஜோ வாழ்கிறான்... எப்போதுமே அறியாத ஒருத்தி மனைவியாய் அமைந்து என்னோடு வாழ்கிறான்... பெண்பிள்ளை ஒருத்தி வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டவன் ஆண்பிள்ளைகளாகவே பெற்றிருக்கிறேன்... எவனோ ஒருத்திக்கு மகனாகப் பிறந்தவள்மீது ஒரு தகப்பங்காப் பாசுக்காட்ட விழையுகிறேன்... இதுவெல்லாம் திடீரென்று ஏற்பாடு செய்யப்படுவதைகா? இயற்றைக் என்றாலும் இறைவன் என்றாலும் மாறாத ஒரு நியதிக்குக் கட்டுப்பட்டு அதற்கேற்ப செயல்படும்போது இந்தப் பிறப்பு வாழ்வு இறப்பு இவற்றிற்கும் ஒரு நியதி இருந்துதானாகவேண்டும்!"

□

"இஞ்சேநுங்கேப்பா!"

- வாசற்புறத்திலிருந்து இவனது மனைவியின் குல் கேட்கிறது.

வீட்டு விராந்தையில் மாணவப் பிள்ளைகளின் கேள்வித் தாள்களுக்குள் கவனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்த இவன் மூதுவாகத்தலையை நிரித்தி வாசற்புறமாகப் பார்வையைச் செலுத்துகிறான்.

"என்னப்பா?"

"உங்களைத் தேடிக்கொண்டு சிவப்பாத்தை வந்திருக்கிறா!"

"சிவப்பாத்தை?"

இவன் அவசரமாக எழுந்தான்.

"உள்ளுக்கை வரச்சொல்லன்."

- அவன் உள்ளேவரமாட்டாள் என்றுதெரிந்திருந்தும் ஒரு உபசாரத்துக்காச் சொல்லிவைத்தான் இவன்.

"மாட்டாவாம். நீங்க வாங்கோ!"

வீட்டு வாசலை ஓட்டினாற்போல் முற்றத்தில் நின்றிருந்தாள் சிவப்பாத்தை. முகத்தில் அளவிடமுடியாத சோகம் திரையிட்டிருந்தது.

கண்களில் ததும்பினின்ற கண்ணீர் இவனைக்கண்டதும் பொலிபாலவென அவனது கண்ணக்களில் புரண்டது.

இயன்டு கைகளையும் அவன் தன்தலைக்குமேல் உயர்ந்திக் கூப்பினாள்.

"மன்னிச்கக் கொள்ளுங்கோ...எங்களை மன்னிச்கக் கொள்ளுங்கோ!"

"என்ன சிவப்பாத்தை இது...இப்ப என்ன நடந்திடுது?"

என்றை மனிசன்றை கெட்ட பழக்கங்களை நான் எவ்வளவோ மறைச்சன். ஆனா முடியேஸ்லை...இனியும் என்னாலை அதுகளை மறைக்க முடியாது... நேற்றைக்கு வெறிமிலை உங்களை அவர் அடிக்க வந்தாராமே அறிவு கெட்ட மனிசன்... உங்களின்றை தகுதி தாநாத்துக்கு... அந்தான்...? என்னாலை பொறுத்துக் கொள்ளமுடியேஸ்லை... என்றை பொம்பினைப் பின்னையை நான் எப்பிடி வளர்த்தெடுக்கப்போறன்... நாளைக்கு அவனுக்கு ஒரு நல்ல காரியம் எப்பிடி நடக்கும்...காசிஸ்லாட்டிலும் மரியாதை இருந்தால் போதும் என்டு நினைச்சன்...இப்ப அதுக்கும் உலைவைக்குது என்றை மனிசன்..."

"சரிசரி... அதுக்கு ஏன் இப்ப கவலையெடுகிறை? நடக்கிறதுகளை நாங்கள் மாத்தோலாது... காலம் மாத்தும் என்டு நம்பிறதைத்தலிர வேறை வழியில்லை... என்னோடை கண்பதி சண்டைபோட்டதைப்பற்றி நான் பெரிசாய் எடுக்கேல்லை... விடு..."

அவன் ஒரு நிம்மதியோடு தனது கண்ணீரைத் துடுத்துக் கொண்டு நிரும்பிய போனாள்.

இவன் மறுபடியும் வந்து மாணவப்பிள்ளைகளின் கேள்வித்தாள்களில் கவனத்தைத் திருப்பினான். என்றாலும் சிவப்பாத்தையின் கண்ணீர் இவனது மனத்தைச் சுஞ்சலும்படிநிக் கொண்டேயிருந்தது.

இரவு நெடுநேரமாகத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.

அருகில்கிடந்த மனைவி இடையில் விழித்துக்கொண்டபோது கணவன் யோசனையில் ஆழ்ந்திருப்பதை அவதானித்தான்.

"என்னப்பா...?"

"ம்..."

"இன்னும் நீங்கள் நித்திரை கொள்ளேல்லையோ...?"

"ம்..."

"என்ன அப்பிடிக் கடுமையான யோசினை?"

"ஒண்டுமீல்லையோ!"

"என்ன ஒண்டுமீல்லை...? இப்படும் அவளைப்பற்றித்தானை யோசிக்கக் கொண்டிருக்கிறியன்?"

"எவ்வளம்பற்றிந்தீர்கள்?"

"நானே சொல்லவேணுமா...? அவன்தான் சிவப்பாத்தை!"

இவன் மனைவினிப்பக்கமாக முகத்தைத் திருப்பினான்...

மெல்லிய இருளிலும் அவனது முகம் பிரகாசமாகத் தெரிந்தது.

இவளை மனைவியாக்கி இந்த இருபதுவருடத் தாம்பத்தியத்தில் ஒருநாளேனும் இவனது மனம் கோணாமல், மனம் கலங்காமல் இவனது இயல்புகளுக்கேற்ப வளைந்துகொடுத்து வாழக் கற்றிருப்பவன் இவன். அதனால்தானோ என்னவோ இவன் என்ன நினைப்பான் என்ன செய்வான் என்பதையெல்லாம் இவனால் முஞ்சுடியிலே தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இவளைமனைவியாகப்பெற்றில் உண்மையாகவே நான் அதிர்ஷ்டானிதான் என்று அவ்வப்போது இவன் தனக்குள் புளகாங்கிதம் அடைந்தாலும், இடையிடையே சிவப்பாத்தையின் நினைவுந்து அந்த மகிழ்ச்சியை முழுமையாக அனுபவிக்கமுடியாமல் தடுத்துவிடுவதையும் இவனால் தவிர்க்க முடியவில்லை.

"என்னப்பா நான் சொன்னது சுரிதானை..."

"சுரிதான் ஆணால் ஒரு சின்ன மாற்றம்..."

"என்ன... சிவப்பாத்தையை நினைக்கேல்லை... அவளின்றை மகளை நினைக்கிறன் என்று சொல்லப்போறியன் அப்பிடித்தானை?"

"அப்பிடித்தான்!"

"அதுக்கேண்பா... கணக்க் யோசிக்கிறியன்...? எங்கடை மூண்டு பின்னையளைடு நாலாவதாய் அவளையும் சேர்த்து வளர்ப்பமே..."

"அதைத்தான் நானும் நினைக்கன் ஆணால் நீ என்ன சொல்லுவாயோ என்றான்..."

"இதுக்கா நித்திரை முழிக்க யோசிக்கிறியன்...? அவன் எப்படுமே எங்களுக்குப் பின்னை மாதிரித்தானையப்பா... உங்களுக்கு ஞாபகமில்லையே... எங்கடை மூத்த பொம்பினைப்பின்னை பிறந்து ஒரு வயசினை வலியுவந்து செத்தும் அடுத்த வருஷம் சிவப்பாத்தைக்கு ஒரு பொம்பினைப்பின்னை பிறந்தும் எங்கடை பின்னைதான் அங்கைபோய்ப் பிறந்திருக்கிறான் என்று

ஒருங்கள் நீங்கள் சொன்னதும் மறந்திடங்களோடு எங்கடை பின்னைதான் அங்கையேய்ப்பிறந்தாலோ ஆர் கண்டுது... ஒன்றுக்கும் யோசிக்காமல் நானைக்கு சிவப்பாத்தைக்குச் சொல்லுவார்க்கோ... அவளின்றை மகனை எங்கடை பின்னையாலே வளர்க்கிறும் என்றுடோ"

மனைவியின் தலையை பாத்தோடு வருடிக்கொடுக்கு அவனை இழுத்துத் தன் மார்போடு அணைத்தபடி அன்றிரவு நிம்மதியாகத் தூங்கினான் இவன்.

□

இவன் முடிவு செய்தாற்போலவே அந்த நியதி அமைந்தது— அன்று ஆபேசமாகக் குரல் கொடுத்துவிட்டுப்போன கணபதி அடுத்த சில நாட்களிலேயே புற்றுநேர் என்று படுத்து விட்டதும், ஆஸ்பத்திரி வார்ப்பிடல் கிடந்து

"வாத்தியை வரச்சொல்லு வாத்தியை வரச்சொல்லு" என்று புலம்பியதும், தேடிப்போன இவனது கையை இறுக்கப்பற்றிக்கொண்டு—

"வாத்தி என்னை மன்னிச்சிடா... அன்றைக்கு நான் வெறிமிலை உன்னோடை பிழையாக் கதைச்சிட்டன்... கனகாலம் சீவிப்பம்தானை எண்ட கொழுப்பிலை கதைச்சிட்டன்... பெத்த பின்னைக்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்ட முடியாத அப்பனா நான் சாகப்போரனே எண்டுதான் என்ற கவலை— வாத்தி— நீ சொன்னதுமாதிரி அவனை உன்றெரிவின்னையாலே பாந்த்துக் கொள்... அவன் நல்லாப் படிச்சு டாக்குத்தாக்கிறதுக்கு உதவி செய்... செய்வியாடா வாத்தி..."

"செய்கிறன்... நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்பாதை... உன்றை மகன் டாக்குத்தா வாறதுக்கு நான் பொறுப்பு..."

கணபதி நிம்மதியோடு கண்களை மூடிக்கொண்டான்...

□

காயத்ரி!

— கணபதியின் மகன்.

இப்போது டாக்கர் காயத்ரி.

இவனது கவலைப்பில் வளர்ந்து படித்து பட்டம்பெற்று இப்போது யாழ்ப்பானம் பெறியாஸ்பத்திரியிலேயே டாக்டருமாகி... காலம் எந்தனை வேகமாய்ப் போய்மறைந்துவிட்டது...

காலம் போகிறதா? வருகிறதா?

அது எப்போதும்போல் நிலையாய் நிற்கிறது—

போவதும் வருவதும் தோற்றங்களே தவிர—

காலம் நிலையானதுதான்.

காயத்ரியின் விரும்பப்படுயே அவனை நல்லதோர் இனைஞன் கையில் ஒப்படைத்தாயிற்று.

□

□

"தாந்தா...!"

- பாகத்துடன் அழைக்கும் காயத்தினின் மகன் மனோ.

"என்னா...!"

- வாஞ்சலையுடன் அவனை இழுத்து மடியில் இருத்தி அவனது கண்ணத்தை வருடி...

"உங்களிட்டை ஒன்று கேட்கலாமா?"

"மட்கேள்வு!"

"நீங்கள் எனக்கு தாத்தா என்று அம்மா சொல்லுறா... ஆனா என்றை பாட்டி சிவப்பாத்தை... ஆனா நீங்க அவவைவைக் கல்யாணம் கட்டிட்டலை... உங்களோடை இருக்கிற பாட்டி வேறை... என்றை அம்மாவை நீங்கள் மகன் என்று சொல்கிறீங்கள்... ஆனா அவவுக்கு அப்பா நீங்கள் இல்லை... நன் உங்களுக்குப் பேரன் இல்லை... ஆனா உங்களைத் தாத்தா என்று உப்பிடச்சொல்லி அம்மா சொல்கிறா..."!

"பொறு பொறு... ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன் எண்டிட்டு இப்பிடிப்போட்டுக் குழியாதை... ஒண்டொண்டாய்க்கேள்வி..."

"சரி ஒரே ஒரு கேள்வியாய்க்கேட்கிறேன்... நாங்கள் எல்லாம் என்னமாதிரிச் சொந்தக்காரர்கள்?"

- அந்தக் கேள்வியை இவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

"நாங்களெல்லாம் என்னமாதிரிச் சொந்தக்காரர்கள்?"

சொந்தங்களெல்லாம் எங்கிருந்து வருகின்றன? எப்படி வருகின்றன? என்று இதுநாள்வரையில் புரியாத புதிராய் இவ்வுக்குத் தோண்றிய ஒரு கேள்விக்கு இப்போது இவண்டியில் சொல்லியாக வேண்டும்.

இரத்த உறவுகளைக் காரணமாக வைத்து எழுகின்ற சொந்தங்களைமட்டும் சொந்தங்கள் என்று சொல்லிவிடமுடியுமா?

ஒட்டிப்பிறந்தும் ஒருதாயின் முலைப்பாலருந்தி வளர்ந்தும் அந்தியப்பட்டுப் போய் வாழ்கிறவர்கள் இந்த உலகில் ஏராளமாக இருக்கும்போது இரத்த உறவுகள் மட்டுமே சொந்தங்கள் என்று எப்படிச்சொல்வது?

சொந்தங்கள் என்பதற்கு ஒரே அந்திவாயம் அன்புமட்டும்தான்.

அன்பு பிறந்துவிட்டால் அதுவே பலனாச் சொந்தக்காரர்களாக்கிவிடுகிறது.

பாசம் காதல் நட்பு என்று பல்வேறு வடிவங்களை எடுத்தாலும் அன்பு ஒன்றுதான்.

ஆணால் ஒருவகையாய்வாத்தமாத்திரத்திலேயே அன்பு மலர்ந்துவிடுகிறதா?

காரண காரியங்களுக்குமேலாக அது ஒரு பூர்வீக்பிள்ளைப்போடு மலர்ந்தாக வேண்டும்.

முன்பின் அறிமுகமில்லா ஒருத்தறைப் பார்க்கும்போது விருப்போ ஏற்படுகிறதோ இது எதனால்?

இதையே பூர்வீகம் என்று சொல்லலாமா?

சொல்லலாம் அது அப்படித்தான்.

இன்னார்க்கு இனின்னார்என்பதுவும் இன்னார்உறவு, இன்னார் பஞக என்பதுவும் இந்தப்பிறவியில் எழுதப்படுவதில்லை.

இது எப்போதோ நாங்கள் எழுதிக்கொண்டுவந்த சொந்தங்கள்.

"என்ன தாந்தா-நீங்கள் ஒன்றுமே சொல்லேல்லை...?"

- மனோ மறுபடியும் சிந்தனையைக் கணைத்தான்.

"நாங்கள் என்ன மாதிரிச் சொந்தங்கள் என்டு கண்டுபிடிச்சிட்டன்"
"என்னமாறிரி?"

"முந்தின பிறப்பிலை நாங்களெல்லாம் ஒரே குடும்பங்கிருந்தனங்கள்.
அதாலை இப்பவும் அப்பிடியிருக்கிறம்"
மனோ ஆச்சரியாக இவனைப்பார்த்தான்.

பிறகு வய்விட்டுச் சிந்ததான்—

"தாத்தாவுக்கு ஒண்டும் தெரியாது..." என்றான்.

"தெரியாடில் தெரியாது என்டு சொல்லவேணும்—இப்பிடிப் புனுகப்பாது!"
— இவனுக்கு உச்சியில் அறைந்தாற்போருந்தது.

"எனக்குத் தெரியும்தாந்தா... நிங்கள் அம்மாவை வல்வ பண்ணினிங்கள்...
என்ன?"

— இவன் திடுக்கிட்டாற்போல மனோவைப் பார்த்தான்.

"உனக்கு ஆர் சொன்னது?"

"அம்மாவான் சொன்னவு!"

"ஆர் சிவப்பாந்தையோ?"

"வேறை ஆர் அவதான்!"

"சிரிதுக்கும் நீ கேட்டதுக்கும் என்ன சம்ந்தம்?"

"அவனிலை உங்களுக்கு அன்புதானை?"

"ஓம்டா"

அதாலை அவனின்றை பேரன் என்டு என்னிலையும் உங்களுக்கு அன்பு-
என்ன... சரிதானா? அதாலை நாங்கள் எல்லாம் சொந்தம்..."

இவன் மனோவைத் தன்யார்போடு இறுகச் சேர்த்து அனைத்துக்
கொண்டான்.

எத்தனை இலகுவாக ஒரு பதிலைச் சொல்லிவிட்டான் இவன்.

நான் ஆயுமாகச் சிந்திப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு என்னை நானே குழங்கிக்
கொண்டிருக்க எத்தனை தெளிவாய் ஒரு பதில்.

அன்புதான் சொந்தம் என்று அடித்துச் சொல்லி

□

பிறக்கும்போது இந்த டட்டு மரணத்துக்கும் ஒரு நாளைக்
குறிப்பெடுத்துக் கொள்கிறது. அது எப்போது என்று ஒவ்வொருத்தருக்கும்
தெரியாதுவிட்டாலும் எப்போதோ ஒருநாள் அது வருகிறது.

ஜம்புக்குப்பிறகும் ஆரோக்கியாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தவன் இவன்.

இப்போது அறுயது...

காற்றடைத் தைப் பூந்தக் காயம்...

ஒரு அனவுக்குத்தான் இதன் முச்ச...

என்ன நடந்து எப்படி நடந்தது என்று விளக்கம் சொல்ல முடியாமலே
நிழந்து போகிற காறியங்களில் ஒன்றாய்...

இவன் படுக்கையில் நீழ்ந்தாயிற்று—

பெற்ற பிள்ளைகள் எல்லாம் வெளிநாடுகளுக்கென்று விரைந்துபோய்க்
கணகாலம்...

இவனும் மனைவியும் சிவப்பாந்தையும்மட்டும் இந்த ஊருக்குள்
சொந்தங்களாக உலவிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவ்வப்போது இவனது வளர்ப்பு மகள் காயத்திறி தன் குடும்பத்தோடு

வந்து இவர்களைப் பார்த்துப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

"அப்பா-போமல் நீங்களும் இந்தணரவிட்டு வாங்கோ... யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போயிருவற்ற..." என்று ஒரு நாள் காயத்திரி கேட்டபோது இவன்மறுந்தான்... "என்றை சொந்த நிலத்தைவிட்டு வாடகைக்கோ? வேண்டாம் மகன்... இந்தணை காலமாய் இங்கை வாழ்ந்திட்டு இதைப்பிரிஞ்கபோக எனக்கு விரும்பம் இல்லை..."

"நான் எங்கை வெளிநாட்டுக்கோ கூப்பிடுறைப்பக்கத்திலை இருக்கிற யாழ்ப்பாணத்துக்குந்தானே?"

"எனக்கு ரெண்டும் ஓண்டுதான் மகன்... இந்த ஜாரைபிரிஞ்சு நான் வரமாட்டன்... விடு"

இப்போது நோயில் விழ்ந்த பிறகும் இவன் இதே வார்த்தைகளைத்தான் உச்சரித்தான்...

"நாட்டுநிலவைமை மேசமாப் போகுதப்பா... கண்ணை பெலத்திட்டுது... சாப்பாடு இல்லை... மருந்தில்லை... சனங்கள் அந்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்குதுகள்... இப்பவம்பிடிவாதம்பிடிக்கிறியேன்... இந்த ஜருக்குங்களை ஆழிக்காரிக்கன் பூந்திடுவாங்கள் என்று சனம் கதைக்குது... தெம்புள்ளவையெல்லாம் வேறை இடங்களுக்குப் போகின்ம்... நாங்கள் மட்டும் யிருந்திருக்கின்து என்ன செய்கிறது... ஆரோடினால் ஒத்தோடுவேணாலே!"

- முதல்தலையாக இவனது மனைவி இவனது என்னங்களுக்கு எதிராகப் பேச ஆரம்பித்திருந்தான்.

இவனது உதடுகளில் ஒரு மெல்லிய சிரிப்புப்பார்ந்தது.

அது நன்னைப் பரிகாசம்பள்ளும் சிரிப்பு என்பதைப் புரிந்துகொள்ள அவசுக்கு நெடுநேரமாகவில்லை...

"உங்களும் உமியீல் ஆடை வந்திட்டுதா?" என்று கேட்காமல் கேட்கும் சிரிப்பு அது!

"எல்லா உயிரும் எங்கையிருந்து வந்துதோ அங்கைதான் திரும்பிப் போகப்போகுது... அதுக்கு ஏன் யப்பிடுவான்...? மனிசன் வாழுவரைக்கும் அந்த வாழ்க்கையைப் பிரயோகனமுள்ளதாக வாழோனும்... சாலைக்கண்டு யப்பிடப்பாரது...! என்ன..."

திடென்று இவன் கேட்டான்...

"மனோ-மனோ எங்கை?"

"ஆர்-காயத்திரியின்றை மகன்தானே...? அவன் இப்ப அடிக்கடி வாறுதில்லை... களத்திலையெல்லை நிற்கிறான்..."

"தெரியும்-தெரியும்... அவன்... அவன்தான் என்றைப்போர்... அவனை ஒருக்கால் பார்த்திட்டாப்போதும்... நான் நிப்பிடியாப் போயிடுவன்..."

"வெளிநாட்டிலை இருக்கிற மக்கள் மருமக்கள் பேர்ப்பின்னையைப்பற்றி இந்த மனிசன் கவலையிப்பீல்லை. பக்கத்திலை பார்க்கக்கூடிய இடத்திலை இருக்கிறயீஸையிப்பற்றிக் கவலையிப்படுகுது... அதுகும் பெறாத பின்னையைப் போன்..."

இவனுக்கு முதற்தலையாகக் கணவன் மீது கோபம் வந்தது.

"பெத்த பின்னையையைப்பற்றி ஒருநாளும் நினைக்க மாட்டியேனே?"

"நினைக்க என்ன இருக்குது...? அதுகன் சந்தோசமாக இருக்குங்கள்..."

அதுசரி... பெத்தாமட்டும்தான் பின்னளையா இன்றைக்கு நாவ்கள் பெறுமலே எங்களைச்சுத்தியின்டு கால்காக்கிற எந்தனையோ பின்னளையள்... இவங்கள் எங்கடை பின்னளையள் இல்லையா...? இத்தனை வயசாகியும் நான் பிறந்த இந்தச் சின்னக் கிராமத்தைவிட்டு ஒடிப்போக முடியாமல் என்றார மனு என்னன் இங்கை இழுத்து வைச்சிருக்குதே... எவ்வளவோ வசதி இருந்தும் இந்த நாட்டைவிட்டு ஒடிப்போகாமல் எங்கடை நாட்டுக்கெண்டே உயிரெருக்குடுக்கந் தயாராக இருக்கிறார்களே... அவங்களுக்கு எந்தனை பெரிய மஸக இருக்கவேணும்... இன்றைக்கோ நாளைக்கோ இந்தக்கட்டை முச்சவி மறந்திட்டால் இதைத் தூக்கிப்போட்டுக் கொளுத்திறுத்துக்கு பெத்தபின்னளையா வரும் என்கிறை...?

இவன் பேரிக்கொண்டிருந்தான்...

தொலைவில் மீண்டும் வெடிச்சுத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கியிருந்தன...

இவனது சின்னளையில் பாட்டியின் சுவத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போனபோதும் வெடி கட்டார்கள்...

இப்போதும் வெடிச்சுத்தம்...

அது ஒரு முடிவுக்கு!

இது ஒரு விடிவுக்கு!

இந்தச்சுத்தங்கள் ஒருநாள் ஓயும்...

இதற்குள் புதிதாய் பல சொந்தங்கள் வரும்...

மன்னுக்கு உரமாகும் சொந்தங்கள்கூட மறுபடி தள்ளிமும்...

எதுவும் இந்த மன்னைவிட்டு நிற்றாளகப்பிற்கு ஹோவலில்லை என்பதே உண்மை என்றானபோது —

உறவுகளே பிரிவுகளாகிப்பிரிவுகள் உறவுகளாகி

யணங்கள் தொடரும்!

விடைபெறுவது மறுயடியும் சந்திக்கத்தான்!

ஒநுவரி எழுதுங்கள்!

இந்தத் தலைப்பிட்டு கடந்த இதழில் நான் எழுதிய ஒருபக்க வரிகளை உள்ப் பூர்வமாகப் புரிந்து கொண்டு பதிலளித்த அன்பு வாசகர்களுக்கு என் மனப்பூர்வமான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பூரச தொடர்ந்து உங்களைத் தேடிவரும்.

அன்புடன்
ஆசிரியர்.

இலக்கிய முத்துக்ருளியல்.

தந்தைசொல்மிக்க மந்திரமில்லை என்பது பழமொழி. ஆனால் தந்தை தவறிமூக்கும்போது மகன் என்ன செய்ய வேண்டும்?

அந்த நிலையில்கூட தந்தையின் ஆணையை மகன் நிறைவேற்றத்தான் வேண்டுமா? தந்தை நாடு தந்தைமொழி என தந்தைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் ஜேர்மனியில் தந்தைக்கு தனியும்பார் கொடுக்கும் மதிப்போ சந்தி சிரிக்கின்றது!

அது அவர்கள் பண்பாடு.

ஆனால் நமது பண்பாடு என்ன என்பதை இராமாயணத்தின் வரிகளில் சுற்று ஆராய்வோம்.

ஓர் உத்தம மாலீன் இந்திரஜித்.

வில்லீர்களில் முதன்மையானவன் இந்திரஜித். இராவணனின் மகன்.

தன் தந்தை இராவணன் பிரஸ்மனையை மனதிற்கொண்டான் என்பதை எண்ணி, தந்தைக்கு மகன் எப்படி புத்தி கூறுவது எனத்தயங்கி கடைசியில் வேறு வழிபில்லை என்றிப்பாது தந்தையிடம் பேசியவன் இந்திரஜித்.

அறிவின்சிகரமான அனுமான் இவன்கையில் இந்திரஜித்தைப் பார்த்தவுடன் “இவன் இராவணனா? முருகப்பெருமானா? அவட்சியாகத் தன் குகையில் படுத்துறங்கும் சிங்கம்போன்றுள்ள இவன் யார்? யாராக இருந்தால் என்ன? இவனும் இலட்சமண்ணும் வெகுநாட்கள் போராடுவார்கள். இந்திரஜித்துக்கு சமம் இலக்குவனனே!” என்று தீர்க்க தரிசனத்துடன் கூறிவிட்டான்.

அறிவும் அருளும் சேர்ந்த நிரு உருவும் முருகன்.

இந்திரஜித்தின் முகத்திலிரும் அறிவொளியும் இறைவனின் அருள்பெற்ற தன்மையும் விளங்கின என்பது குறிப்பு.

தன் மனதிற்கும் வீரத்திற்குமிடையே இந்திரஜித் போராடுகிறான்.

அந்த சமயத்தில் தந்தைக்குப் புத்திசொல்லுமுடியாத நாம் சங்கடமான நிலை! அட்சமுகுமாரனை அனுமான் தரையோடு தேய்த்துக் கொன்றுவிட்டான்.

அப்போது என் தந்தையின் கீர்த்தியில்லவா தேய்ந்துவிட்டது!

விங்கரர், எண்ணபதினாயிரவர், ஒம்புமாலி, அவனுடைய சேனை, அழிவே கிடையாது என எண்ணத்தக்க பஞ்சணோபதிகள், அவர்களது சேனை இத்தனைபேரையும் குருங்குகொள்றதுஎன்றால் அது சங்கரன் அயன்மால்போன்றதன்றோ? இத்தனையை பலமுள்ள குருங்கிடம் சண்டையிடுமாறு வீரமில்லாத சிறு அரக்கர்களை அனுப்பிக் குங்குகொன்றுவிட்டது என்றாலே! பொறுப்பில்லாமல் அவர்களை அனுப்பி நீதான் அவர்களைக் கொன்றுவிட்டாய்! என்று இராவணனையே இந்திரஜித் மறைமுகமாகத் தாக்குகிறான்.

தன் தந்தை குற்றமிழுத்துவிட்டான்.

அதை மரியாதை காரணமாக வெளிப்பட கண்டிக்க முடியவில்லை.

போர்மூன்டு அதிகாயன் அழிந்துவிடுகிறான்.

அப்போதும் தந்தையிடமுள்ள சின்தை மரியாதை காரணமாக வெளிக்காட்ட முடியாமல் “அதிகாயன் முதலாணோரை அவர்கள் கொன்றார்கள்? அவர்கள் பலத்தை அறியாமல் கொலைசெய்யுக்கள் என்று அனுப்பினிட்டார்களே! எனினும் நானே போருக்கும் புறப்படுகிறேன்!”என்று கூறினிட்டுப் புறப்படுகிறான்.

போகுமுன் இராவணனிடம் “அட்சுகுமாரனைக் கொன்ற அனுமனைக் கொல்லாமல் தூதுவனைன்று விட்டுவிட்டார்கள்! கடைசிக் காலத்தில் துணையில்லாது அழியப்போகிறார்கள் போலும்!” என்று தன்னையறியாமலே அபசகுன் வார்த்தை ஒன்றை ஆனால் நடக்கப் போவதை கூறிப்போகிறான்.

எப்படியானிடும் தந்தைக்காக உயிர்துறந்த இந்திரஜித்தைக் காலும் நாம் ஓர் உத்தமமலீரனை - மாங்களை - நார்மம் அழிந்து தர்மவழிசெல்லமுடியாமல் அவனைத் தமுராச் செய்த விதியின் கொடுமையைக்கண்டு இராமாயணமும் இரக்கப்படுகின்றது.

நவராத்திரி.

இராவணனைக் கொல்ல முடியாமல் இராமர் தவித்தபோது அவரிடம் ஜகன்மதாவை வழிபடுமாறு சிரம்மா கூறுகிறார்.

அப்போதும் யோகநித்திரையில் ஆழந்திருக்கும் தேவி வசந்தகாலத்தை ஒன்பது நாட்கள்மூலம் விழித்திருப்பார். ஆனால் இராமாயண யுத்தமோ இலையுதிர்காலத்தை நடைபெற்றது. அப்படியிருந்தும் இராமன் தேவியை ஒன்பது நாட்கள் ஆராதித்தான்.

பந்தாவதுநாள் ஜகன்மாதா தோன்றி இராமனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்கிறார். அதன் பிறகே இராமன் இராவணனைக் கொன்றார்.

இராவணனை இராமயானவெந்ற பந்தாவது நடை விழுதகமியாக (வெற்றித்திருநாளாக) மக்கள் கொண்டாடி மகிழ்ந்தார்கள்.

நன்றே செய்க அதையும்

இன்றே செய்க!

இராமரின் இராமாயணத்தினால் தாக்குண்ட நிலையில் இராவணன் குற்றுவிராய்க் கீழே கிட்டநான்தமிர் பிரயங்கின்லை.

அப்போது இராமன் இலட்சமணனை நோக்கி “இட்குமணா! இராவணன் சகல சாஸ்திரங்களையும் அநிந்தவன்குறிப்பாக இராஜதந்திரங்களை நன்றாக அறிவான்.

அவன் அரசியல்நூலாம் நமக்கு உபநியாகமாக இருக்கும். நீ போய் நான் கேட்டதாகக் கூறி சிறந்த அறிவுரைகளைப் பெற்றுவா!”என்று கூறியதுப்பினார். இலட்சமணன் அருகில்வந்ததும் அந்திலையிலும் இராவணன் சிரித்துக் கொண்டு வரவேற்றான்.

தன்னிடத்தில் இராமன் எத்தனையாகிப்புவைத்துள்ளான் என்ற பெருமிதமடைந்து தன் அறிவுரைகளைச் சொன்னான்.

“இலட்சமணா! ஒருகாலத்தில் நான் சர்வ வல்லமையுடன் விளங்கினேன். நவக்கிரகங்களும் இயமனும் இந்திரஜூம்கூட எனக்குக்கீழ்ப்படிந்தனர். அப்போது நான் எண்ணியது என்ன தெரியுமா? நாட்டில் அனைவருமே சொக்கம் செல்லவேண்டும். நரகம் யாருக்கும் இல்லையென உத்தரவு பிறப்பிக்க,

புலம்பெயர்ந்து

இரண்டாவது பரிசுக்கவில்லை.

-வேலனையும் பொன்னன்னை.

புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்...

-இது பூவரச நந்த கரு. நல்லகரு.
புலம் பெயர்ந்த தமிழருக்கு நல்லதோரு
புதுக் கருத்தைச் சொல்வதற்கு!

தந்தையவர் குருதி புலம்பெயர்ந்து
தாய்வயிற்றில் வந்ததனால்...
தாய்க்கு நீ மகனானாய்!
தாய்வயிற்றில் தானிருந்து புலம்பெயர்ந்து
பின்னையும் நீ வந்ததனால்
தாய்மன்னை மீட்கும்
படைக்குத் துணையானாய்.

முள்கொண்ட பெரும்காட்டு

மூங்கிலும் புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்...
புல்லாங்குழலாகி புட்டவிக்கும் கருவியாகி
வில்லுவளைஷ்டிக் கூடாரவிள்லாச்கி!

பூமியிழிருந்த தங்கம் -

புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்...
பூவுக மாந்தர்க்கு பூஜும்பொருளாச்கி!
முல்லை மல்லி ரோஜாவும்
புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்...
மணமக்கள் குடும் மணமாலை தானாச்கி!

அந்தோ -

எம் தமிழும் எம்பினமும்
புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்...
என்னாச்கி?
முதுகெலும்பு தான்முறிந்த
முதியவர் நிலையாச்கி!

புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்...
துணையிழுந்த கலையானோம்
கடுகாட்டில் கொள்ளியடன் சுறு
சொந்த மகனின் மனநிலை ஆ
பெருமைகொண்ட எம்பிமாயில்
எம்புங்னோர் பேசுவிக்காத்த க
கலாச்சாரத்தை கலையை
பேசி மேற்கி முடியாது
உள்ளத்தே ஊழையாகி
மாற்றான் மொழிபேசி
மகிழ்வுகொன்றும் நிலையானே

புல்லுக்காய் பக்கும் மறுகாடு
புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்...
மறந்ததுவா தன்வீடு.
நெல்லுக்காய் பற்றையினம் ப
நெடுந்துரம் வந்ததனால்...
மறந்தனவா தன் கூடு - இது
பணத்துக்காய் புலம்பெயர்ந்த
தாய்மன்னைத்தான் மறந்த
பறிதாத் தமிழர்களும்
மிதிக்கவரும் தாய்மன்னை.

அன்றொருநாள் அடிமைகொள்
அவளை விரட்டிடவே நாம்
இன்று நாம் அகதியானோம் -
என்றுமவன் விரட்டிடவே நாம்

வந்துதால்...

ல் - காட்டில்
னோம்.

ன் கற்றிவரும்
ல ஆனோம்.

மூழியை

த்த எம்

ப

து

யானோம்.

காடு

ல்...

எம் புலம்பெயர்ந்து

இதுபோல

ந்த

ந்த

னே.

கொண்டான் வெள்ளை எம்மை

நாம் தொடுத்தோம் தொல்லை.

அம் அவன் எல்லை.

உ நமக்குத் தருவான் தொல்லை.

புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்-நாம்
பொன்கொண்டோம் பொருள்கொண்டோம்
பெரும் தொகையில் கார்கொண்டோம்.
தங்கத்தால் கத்தி செய்து பின்னைக்குத்
தான் கேக்கும் வெட்டினிடோம்.
இதுபோல குங்குமத்தின் மகிமைதன்னை
குலமகனும் மறந்துவிட்டான்
கரிய நெஞ்சுந்தல் கரைச்சல் என்று
கன்னியரும் அறுந்துவிட்டார்.
சீரான பட்டுச்சீலை பாரவின்று கிழவியரும்
ஜீன்கக்குள் புகுந்துவிட்டார் - சூழ்நிலையால்!

புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்...
புதியபெயர் கொண்டோம்.
கதந்திரமாய்ப் பறந்த எம்மை
ஒரு கூட்டுக்குள் தான்னைத்தோம்.
ஆருக்காய் உறவுக்காய் ஒருகணமும்
ஆராவும் உறவாவும் மறுகணமும்
உள்ளம்தான் உடைந்து
உருக்குவைந்து போகின்றோம்.
ஆனால் தேவாரம் தெரியாத இந்துசிலர்
புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்...
வேதாகமம் ஒதும் வேலைதனைப்பெற்றுவிட்டார்.
மோத்தத்தில் எம்பழுங்கை
புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்...
???? ஆக்க.????? ஆக்க.????? ஆக்க...

இளைய நுழைஞ்செய்! எழுந்துவா! சோல்வின்றேர்.

கவியரங்கச் சுவிதைகளிலிருந்து
சில பகுதிகள்

பொட்டிடும் பூவையர்
போர்க்களம் ஏகினர் - பூக்
கட்டிடும் கூந்தலை வெட்டினார்
கட்டிமுந்து கணையிழந்து
வாடும்தமிழ் அன்னையவள்
கட்டட்டும் மலர் குழலில்
அதுவே என் ஆசை என்றார்!

வெள்ளள நிற மக்களுக்கு
வெள்ளள மழைபொறிய
கறுப்புநிற மாந்தரன்றோ
கண்ணீர் மாரி நிறையி
பின்னையவன் பசியென்று
அழும்போது அன்னையவள்
கொள்ளையாக்க வல்லகள்
கொள்ளளோ!

திந்தகாக
இளைய தலைமுறையே
உதவிசெய்! அதற்காக
எழுந்துவா!
என்று நான் கூறுகிறேன்.

வாராயோ! நான் படிக்கும்
நற்கவியைக் கோயோ!
பாராயோ உண்விழியால் உன்
உடன்பிறப்பின் வேதனையை

வருங்காலப் பயிர்களே வாருங்கள்!
எதிர் வருங்காலம் நற்கனியை
சுயங்கள்!

ஏனோனில்
நற்கனி தரமறுக்கும்
வெற்று மரங்களைலாம்
வெட்டிப் பெருந்தீபினிலே
வீசப்படும்!

இருளில் தீர்ளன
இடர்பட்டு வாடும்
பொழுதினில் வெடிகுண்டு
ஒலிகெட்டு ஓடும்
இனமதற்கென்று ஓர்
விடிவுதான்கூடும்?
மனமன்று மகிழ்வுடன்
ஆனந்தம் பாடும்!

இனிய நற்பொழுதுகள்
விரைவினில் புலருமா?
கனிய நல் ஸாற்வுக்கு
இருட்தினரா விலகுமா?
இனியாகிலும் எங்கள்
பயங்கரம் தீருமா?
கனிவான இனிதான
தமிழிழம் மலருமா?

- பாரஷு ர் ஜெகந்தாசன்

வணக்கங்கள் ஆழிம் விதங்களில் நடக்கலாம்
வணங்குவார் அனைவரும் ஒருவனைமட்டுமே!
இனக்கமில்லாமலே மதங்களால் மக்களே
இடர்செய்து பழிசெய்து பழிக்கிறார் இறைவனை!
மனக்குழப்பம் உடை அவர்களின் செய்தையால்
மனதயாய் மற்றிடும் மனந்தெளிந் திருந்திடு!
மனந்தனைத் தூய்மையாய் வைத்திரு அதில் நிறை -
இறைவனை உணர்ந்திடு என வழிகாட்டி வே...
இனைய தலைமுறையே! எழுந்து வா சொல்கிறேன்!

இடமின்றித் தவிப்பினும் உணவின்றி வாடினும்
இல்லையே எனப்புல்லைப் புலிதின்று வாழுமோ?
கடமையைச்செய்வதில் நேர்மையைக் கொள்பவர்
கெளாவம் என்பதைப் பிழைத்தனில் கொள்வரோ?
வே...என்று நீந்தல் விடயத்தைத் தேழிடில்!
வெறும்பேடப் பெருமையை விட்டு விலகி நில்!
சாடவே தயங்காதே! தீயவர் பாதையை
சாந்திடத் தயங்காதே! நீதியின் பாதையை..
இனைய தலைமுறையே எழுந்துவா சொல்கிறேன்.

கல்வியில் கவனத்தை முழுமையாய்ச் செலுத்திடு!
கற்றவர் அறிவினர பணிவோடு கேட்டிடு!
நல்லவர் மத்தியில் தீயவர் நிற்பதை
நன்றாகக் கவனித்து நீயுன்னைக் காத்திடு!
நல்லவர் அவைகளில் நீ சேர்ந்து பயின்றிடு!
நானைனின் எதிர்காலம் வளங்கொள்ள வாழ்ந்திடு!
இல்லார்க்கு உதவலும் இயலார்க்கு உதவலும்
இனியுந்தன் புதுக்கொள்கை எனக்கொண்டு வழாவே...
இனைய தலைமுறையே எழுந்துவா சொல்கிறேன்.

- நிரும்தி விஜயா அநீவந்திரன்.

தமக்கென்று உள்ளதை உணராத மனிதரே
தமக்கென்று பிறரது உரிமையை எண்ணுவார்.
நமக்கென்று நல்லதாய் மொழியொன்று உண்டதில்
நமக்கென்று நந்தனை இலக்கியம் உள்ளது.
நமக்கென்று எதிர்காலம் அயல்நாட்டில் இல்லை.
உருவாகிவரப்போகும் தாங்காட்டில் உண்டு
கயம்செய்ய வெட்கினாய் கடல்கடந்து வந்தாய்
கழுவியே கழிவறை கரிக்கோப்பை எல்லாம்
சமம் என்று தொழில் பேதம் இல்லாது செய்தாய்
(தொடர்ச்சி ஐம் பக்கம்) சுரிதானா? அறிவாயா? மனம்விட்டுச் சொல்வாய்!

(திருத்திய (தூத்துக்குடி)யும்...)

வேண்டும். ஒரு பறக்கும்நனி எல்லாரையும் ஏற்றிச்செல்ல மனைக்கொண்டு சிறுத்திக்கப்படவேண்டும் என்பதே!

ஆளால் இந்த நல்ல எண்ணத்தைச் செயல்படுத்தாமல் ஒத்திப்போட்டேன். அதன் விளைவாகவே இன்று நான் அவதியற்றேன். ஆளால் குப்பன்றை வந்து தீதாலேவி அழகின் சிறும் உனக்கு மிகவும் ஏற்றவன்! என்று கூறியதும் உடனே அந்தக்காரியத்தை ஒத்திப்போடாமல் புறப்பட்டேன். விளைவு அனைவருக்குமே நாசம் அதனால் நான் முக்கியமாகச் சொல்லவேண்டியது நல்ல காரியத்தை உடனே செய்து முடி தீயகாரியத்தை ஒத்திப்போடு. அதைச் செய்யாமலிருக்க வாய்ப்புண்டு!"என்று கூறிமுடித்தான்.

மரணக்குழுட்டை.

இராவணன் போக்கன்த்தில் மடிந்தவின்னர் அவனுடைய மனைவி மன்றோதா கீழ்வருமாறு சொல்லிய புலம்புதிரான்.

"அன்று தாங்கள் இந்தியங்களையெல்லாம் கட்டுப்படுத்தி வெற்றிபெற்று இம் மூவுலகையும் ஆப்சி செய்திகள். இன்றோ அந்த விளோத்தை மனதில் கொண்டதைப்போன்று அந்த இந்தியங்களையே வெற்றி கொள்ளப்பட்டு விட்டிருக்கன். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மரணம் ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் நோடும் தாங்களோ சிறை என்ற மரணத்தை வெகுதாத்திலிருந்து மிகவும் கண்டியிட்டு அரண்மனைக்கு அழைத்துவந்திருக்கன். பத்துமாதக் கர்ப்பத்தில் வைத்துக் காப்பாற்றும் சிக்கவேபோல் ஜான்கினைய் பத்துமாதங்கள் வெகுழாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி முடிவில் தங்களுக்கு மரணம் என்றொரு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்துக்கொண்டிருக்கனே!

ஏரி காந்த இராமன்

இறங்கிய இடம்.

இராமன் வனவாசம் செய்யும்போது விஷண்டக முனிவரின் ஆசிரமத்தில் தங்கி இருந்தார்.

அவரிடம் விடைபெற்றுச் செல்லும்போது வனவாசம் முடிந்து மீண்டும் முனிவரைச் சந்திக்க வருவதாக வாக்களித்திருந்தார்.

ஆளால் இராமாயன யுத்தம் முடிந்து திரும்பும்போது மிகவும் பரபரப்போடு அபோத்தினை ஞோக்கி புஷ்பக விழானத்தில் இராமலட்சுமனர்கள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

காரணம் காலதாமதமானால் அபோத்தியில் இருக்கும் பாதன் உமிரை மாய்த்துக் கொள்வதோன்ற என்ற அச்சுறுத்தும் நிலைதான்.

இந்தப் பரப்பில் இராமன், விஷண்டக முனிவரின் ஆசிரமத்திற்கு மீண்டும் வருவதாகக் கொடுத்திருந்த வாக்குறுதினைய மறந்துவிட்டான்.

ஆனாலும் ஆச்சிரமத்தின் அருகே வந்ததும் அங்கிருந்த மனை எழுந்து, இராமனின் புஷ்பக விழானத்தைத் தடுத்து, அவனுக்கு வாக்குறுதினைய நினைவுட்டியது.

உடனே இராமர் விழானத்தை நிறுத்தி சிறையின் கரம்பற்றி இறங்கி விஷண்டக முனிவரைக்கண்டார்.

(அந்த இதிகாசத்தில் விபண்டக முனிவர் ஆசிரம் இருந்த இடம்தான் இன்று செங்கல்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள மதுராந்தகம் பகுதி என்று கூறப்படுகின்றது. இங்கு சமர் இருந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு வெள்ளைக்காரருக்கு இராம வட்சமணர் காட்சியளித்து அங்கிருக்கும் ஏரியில் நீர் உடையால் காக்கு நின்றதால் அங்கிருக்கும் இராமருக்கு ஏரிகாத்த இராமன் என்ற யெர் ஏற்பட்டுள்ளது)

(முத்துக் குளியல்தொடரும்)

நமதினம் இல்லாத நாடேது என்பாய்
நமக்கென்று இருக்கின்ற நாடேது சொல்வாய்
நமது முன் தலைமுறை இனபேதம் செய்து
இழிவாக்கிவைத்தநம் தமிழினப் பேரை
நமது மைந்தர் நீங்கள் காப்பாற்றவேண்டு...
இனைய தலைமுறையே எழுந்துவா சொல்கின்றேன்...

நிற்கின்ற மரங்களும் நிழல்தரும் பாரு!
நோழும் வாழ்க்கையின் பயனென்ன தேடு!
கற்கின்ற அனைத்தையும் ஆராய்ந்து பாரு!
கற்றலில் நல்லதை உடன் கொண்டு வாழு!
கற்றிலையில்கூட கணையுகு உண்டு
கற்றவன் உன்னாலே என்னயன் உண்டு?
நிற்கின்ற நாளெல்லாம் கழிந்தபின் நீயும்
கழிவாக ஒருநாளில் ஒதுங்கியே நிற்பாய்
தற்காலம் தற்காலிகம் நிற்கதைய் அல்ல!
தவறாது உள்ளத்துள் இதைவைத்துக் கொள்ளு!
பெற்றோரின் புண்ணியம் நீ இங்கு வந்தாய்!
மற்றோரின் துயரத்தில் நீ பங்கு கொள்ளு!
அற்பாயம் போகின்ற இந்நாட்டு வாழ்க்கை
அழியாது உள்ளனயும் காத்திடல் வேண்டி
சொற்பாய்ச் சொல்லிநான் உணையதைக்கின்றேன்
இனைய தலைமுறையே எழுந்துவா!....

- ஏறியன்.

இனைய தலைமுறையை!
எழுந்து வா! சொல்கின்றேன்.

அமிழ்நினும் இனிய எங்கள் தமிழ்
 அரசனை ஏற்றுமோ என்றஞ்சிய பகைவன்
 அழித்திடவந்தான் எம்மை!
 அமிழ்ந்தது அருந்தமிழ் வளர்ச்சி
 அழிந்தது தமிழர் மனம்...
 உலக நாடுகள் இகழ்ந்தி
 அகதியெனத் தஞ்சம் புகுந்தனர் அந்தியநாடுகளில்!

நாட்டினை இழந்தோம்
 மொழியினை இழந்தோம்
 உயிரினை இழக்க அஞ்சிய நாங்கள்
 ஜோப்பிய நாடுகளில் அகதிகள் ஆணோம்!

நாம் உயிர் பிளைக்க வந்தநாட்டு
 வெள்ளைமனிதினின் நாகரிகம் எனும் மாயையில் மூழ்கி
 அவரின் கொள்கையும் குணமும் பெரிதன என்னி
 நம்நிலை மறந்தோம்...

மொழியினை மறந்தோம்
 பாஸ்பாட்டினை மறந்தோம்...

கண்ணல் தமிழ் பேசுவதே
 இன்னல் என எண்ணினர் எம்பில் பலர்...
 அந்திய மொழில் ஆண்தத்தும் கண்டனர்...
 இனைய தலைமுறையே எழுந்துவா
 உனக்கு ஒன்று கூறுகிறேன்...
 தமிழ்மேல் தாய்நாட்டின்மேல் பற்றுக்கொண்ட
 உலகத்தமிழர் பலர் ஒன்றுகூடி
 இங்கு தமிழாலயங்கள்பலதன்னை உருவாக்கினர்
 எம்பொழி கற்றாலும் எம் மொழி அவசியம்...
 இனையதலைமுறையே...

நாம் தமிழர். நாம் தமிழர் இதை மறவாதே!

- திருமதி மீர்கள்வரி வரதராஜா.

நாடுவிட்டு நாடுதூடி
 தமிழால் தமிழின் மனம் பூப்பி
 கூட ஒன்று அமைத்துக் குடும்பங்கி
 குவசயத்தில் அகதியாகி
 வாழ்க்கைக்க கதிபிலே
 புதுச் சுதந்திரமாய் எழும்பிவிட்டோம்.

குட்டிச்சுவாய் உக்கிப் போனாலும்
 தட்டிக்கேட்க எவருமில்லா நிர்க்கதியில்
 விட்டுப்பியியாத தமிழரேலை
 தமிழர் என்ற தளத்தில்
 நெருக்குண்ட உரிமையிலே
 இனைய தலைமுறையே உரைப்பேன்
 சற்று நின்று திரும்பியாருங்கள்!

பிறந்து வளர்ந்து சிறுனீர் தப்பி
 வெறும்கால் தேய நடந்தமண் துறந்தோம்.
 இறுப்பின் பயத்தில் இருக்கையை மாற்றி
 புதிய நாட்டில் புதிதாய்ப்புகுந்தோம்!

மு உருவ நாகரீகம் வேண்டாலே நமக்கின்கே!
யண்பாடு உழைப்பு பரிசோதிக்க வேண்டும் எம்மில்.
நாகரீகம் என்று நம் மனம்போன்றுடி எல்லாம்
வாழ்ந்திடுதல் தீர்மன்றோ?
நல்லன நேர்ந்தெடுத்து தீயன களைந்து
நாம் வாழவேண்டுமென்றோ!

சிரிகெட்ட உலகத்தில்
வாழ்கின்ற பயிர்கள் நீங்கள்
ககங்கள் சொகுக்கள் சுகபீகங்கள்
இவிக்கோதான் என எண்ணிலிடாதீர்கள்.
எங்காட்டில் மிகவுண்டு
தாழ்மொழியின் சுவையை
தாழ்நாட்டின் சுவாத்தியத்தை
அறிந்திடாதவர் நீங்கள்..
தாழ்நாட்டின் சுகங்கள் கண்டவர் நாம்
சொகுசாக வாழ்ந்தவர் நாம்
எடுத்துரைப்போம்

எங்கள் தலைமுறையில் எடுத்துரைக்காவிடால்
உங்கள் தலைமுறையில் எடுத்துரைக்க யார் உள்ளோ?
தீர்கேடு பலகண்டு சிந்தனைக்கொந்து
தாயாக நான் இங்கு தருகின்ற கவிஞர்தான்
கேயைக் என் ஜெல்லாய்கள்
செவிமுடுத்து உந்திருத்தி
வாழ்ந்திடுக எனக்கேட்டு
விடை பெறுகின்றோ...
- இருபதி நூலிலா ரந்திராவன்

சற்றுமிகின்தோம் கேட்கவா வேண்டும்?
வந்த நிலை மறந்தோம்
விகாக்கனும் மாறின
ஏற்றுபடி கீதனமும் ஏறின.
கூசாமல் கேட்கும் வட்டியும் தோன்ற
கீட்டும் எலத்தில் குடாக வளர்ந்தது.

மதமும் மொழியும் மாறின ஆளால்
தன்னினம் கரண்டும் பழக்கம்தான் வழக்கத்தில்!
“திரைகடலோடுத் திரவியம்தேடு” என்றார்.
ஆளால் திரைகடல் கடந்தும் தமிழன்தன்
இன்ததயே கரண்டும் திரவியமா
வேண்டும் என்றார் நம்முன்னோ?
வட்டி என்றும் அடகு என்றும்
கீதனம் என்றும் குட்டித்தரகு வியாபாரம்
நாடுமாறியும் நாற்றமெடுப்பதை
நாலும் நியும் அனுமதித்தால்
சான்றோர் பழித்துறிந்பர்.

அறிவியல் விஞ்ஞான
தொழில்நுட்பச் சாதனங்கள்
வளர்ந்துவிட்ட நாட்டிலே நீ
கண்டுவிட்ட வளர்ச்சி என்ன?

உடைமாற்றி உலாவந்தால்
அதுதானா முன்னேற்றம்?
காந்திக்கும் சீசுரக்கும்
இன்னும் பிற அந்நியர்க்கும்
போட்டிபோட்டு விழு எடுக்கும்
தமிழனிமே! உந்தனக்கு
ஒரு பார்ட்டோ வாழ்ந்துதலே
அந்நியன்தான் தருவானா?
எந்தனையோ வளமிருக்கு இந்நாட்டில்
அத்தனையில் ஒன்றில் வித்தகணாய்
தமிழா உண்நாயம் தரணியிலே
நிமிஸ்ந்து நிற்க என்ன செய்தாய்?
இளைய தலைமுறையே
எழுந்துவந்து என்னிப்பார்!
குட்டிவங்கிகளை வரியின்றி
வளர்த்துவரும் பெரியோரை விட்டுவிடு!
கீதனம் வாங்கிச் சுகமாயம் தேடும்
மாயையையும் களைந்துவிடு!
தமிழனின் தலைநிமிர
தொலைநோக்கில் சாதனை படைத்துவிடு

- இராஜன் முந்தீவன்

(தொர்ச்சி கும்பக்கம்)

கைக்கெட்டாத கையாத்துக்கள்.

இராஜன் முருகவேல்

3.

வெள்ளை வெளேர் என்று வெய்மிலில் தூய்மையைப் பிரதிபலிக்கும் வேட்டியுடன் பக்தர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகக் குழுமிமிருந்தார்கள்.

கைமில் அர்ச்சனைச்சாமான்கள் அடங்கிய கூடைகளைத்தாங்கியவாறு மாதர்கள் அதைத்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சின்னாஞ்சிறிச்கள் ஜஸ்பா வான்களையும் கச்சான் கடலைக்காரிகளையும் குழ்த்துறின்று பெற்றோரிடம் பணம் கேட்டு அலறிப்புரண்டார்கள்.

ஆலயவாசனின் இருபுறமும் வட்டவடிவ வாயை நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஒலிபரப்பிகளினுடாகச் சீர்காழி கோவிந்தராஜன் பக்திக் கானங்களை இசைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

“மனோ! அங்கை பா...”

‘ட்ராக்டர்’வண்டிகளின்மேலாக அடுக்கிப் பினைக்கப்பட்ட மனை மரங்களின் நுளிமில் தொங்கிய சணல்கமிற்றின் மறுமுனையின் கொழுக்கிகளில் முதுகுத் தோலைக் குத்திக் கையில் பளபளக்கும் கூறிய வேலுடன் புண்ணகைத்தவாறு ஊஞ்சலாடும் தூக்குக் காவடிக்காரர்கள் பக்திக் கானங்களுடன் ஆலயத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

நாதஸ்வர மேனக்கோந்திகளின் துள்ளல் இசைக்கு ஏற்றவாறு கால்கள் சதியாடு, தினவெடுத்த நோள்களில் மயில் இறக்கைகளால் சிருங்காழிய்க் காட்சியிலிக்கும் காவடிகளைச் சுமந்தவாறு கூட்டம் கூட்டமாகப் பக்தர்கள் ஆலய வீதிகளை அலங்காரம் செய்தார்கள்.

தலையில் கற்புரச் சட்டிகளுடனும் கையில் வேய்மிலைக் கட்டுத்தும் தோய்ந்த

கூந்தலை அன்னிச்சொருகியைடு பெண்கள் கூட்டம் பக்தியில் பரவசத்தை வெளிக்காட்டியது.

“இந்த முறை கனக்கக் காவடியள்...”

“ஓவியோரு வருசமும் இப்பிடித்தான்டா. நுண்ணை எண்டால் காவடிகள்தான் நிறைஞ்சிருக்கும். ஏத்தனை விதமான காவடிகள் பாத்தியா?!”என்று வியந்தான் குமார்.

“பேய் நந்தன். அங்கைபார்...”

ஆஸத்தின் இடதுபுறத் தண்ணீரிப்பந்தலைச் சுட்டிக்காட்டினான் தேவன். திருமியிப் பார்த்தான் மனோகரன்.

அந்தத் தண்ணீரிப் பந்தலையில் நாலைந்து பாவாடைத் தாவணிகள் தங்களுக்குள்ளே ஏதோ கதைத்துக் கிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அந்தப் பச்சைப் பாவாடையைக் தெரியுமே யாற்பாண டவுனுக்கை ஸ்ரீயார்த்தாஹும் சுத்திக்கொண்டு திரிவான்.” என்று தனது கண்டுபிடிப்பைக் கூறினான் தேவன்.

“அவன் அங்கை ஏதாகிலும் ரியூசனுக்குப் போறவளையிருப்பான்...”

“ரியூசனுக்குப் போனால் பஸ் ஸ்டாண்டுக்கை எண்டா அவன் மென்கெட வேணும்! அவனோடை நாலைஞ்சு போடியன் மாறிமாறிக் கதைக்கிறதைக் கண்டான்...அவன் ஒரு மாதிரியான கேஸ்...”

“போா விசாரா. ஒருப்பிட்டை போடியளோடை கம்மா ஏதாகிலும் கதைச்சால் கேஸ் எண்டு கதைகட்டிப்போடுவாய்...”என்று ஏரிச்சாலுடன் கூறினான் சிவராசன்.

“இவர் பெரியநூரை எடு சிவராசன்... அவனின்றை கண்ணையும் முகத்தையும்பார்... அங்கை இங்கை குறுகுறெண்டு பாத்துத் தனக்குள்ளை சிரிக்கிறதைப்பார். உனக்கெல்லாம் இந்த வியந்திலை ஞானமில்லை... என ஏனைமாகப் பார்த்தான் நந்தன்.

“இவர் பெரிய அறிவுக்கொழுந்து...வீணாய் அவனோடை சொறியப்போய் அடிடப்போறாய்...”

நந்தனை எச்சரித்தான் சிவராசன்.

“கம்மா எண்டா யய்ப்புறாய்...இப்பிடியன்துகளோடை சேட்டைவிட்டால்தான் ஒண்டும் கதையாதுகள்...”

தேவனும் நந்தனுடன் சேர்ந்துகொண்டான்.

அதேநேரம் அந்தப் பச்சைப்பாவாடை இவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி சக தோழிகளிடம் ஏதோ சொல்ல கொல்ல கொல்ல என்ற சிபிப்போலி முத்துக்களாய்க் கிதறின்.

“மச்சான்...அவளைவ எங்களைக்காட்டித்தான் என்னவோ நக்கலையிக்கிறாளைவ...” பரபார்த்தான் குமார்.

வாலிப்புறுக்கு சினத்தைக்கிறார். அந்தப் பெண்களை நாடிச் சென்றார்கள்.

இளங்கன்றுபயமிறியாது. அதற்கு அந்தக் காளைகள்மட்டும் விதிமிலக்காகிலிட முடியுமா, என்ன?

அவர்கள் அந்தப்பாவாடைகளை நெருங்க, பாவாடைகளோ ஏனைச்சிரிப்புடன் வளையல் கடைப்பக்கமாக நகர்ந்தன.

அது அந்தக் காளைகளுக்கு வரலீவந்துக் கூறுவது போலிருந்தது.

“மச்சான்...கொஞ்சம்பொறு. வந்திட்டன்...என்று கச்சான் கடலைக்காரினைய நோக்கி ஓடிய நேவன், கையில் கச்சான்பொட்டலைத்துடன் திருமியில் வந்தான்.

“கச்சான் கடறோயோடை அவளை மட்கலாம் எண்டு பாக்கிறியோ?!”

“கச்சான் சமரமூலமாய் கதையை ஆரம்பிக்கப்பொறண்டா...எதுக்கும் கொஞ்சம் பொறுத்துப்பார்...கச்சான்றை மகிழை புரியும்...”

"கச்சான்சரை எங்கை கொண்டுபோய்விடப்போகுதோ? எல்லாம் முருகன் யேல்"

"இதுகளுக்கெல்லாம் முருகனை ஏன்டா இழுக்கிறாய்..."

வளையல் கடைகள் வரிசையாக இருந்த பகுதிக்குள் நுழைந்தார்கள்.

முன்னால் சிரிதுதூரத்தில் அந்தப் பக்கையொவாடையும் வேறு நான்கு பதினெந்து வயதுகளும் சென்று கொண்டிருந்தன...

அந்தப் புள்ளியில்லாத துள்ளிநடைபாரிலும் மன்களை நெருங்கிய தேவன், ஆனால் ஆள் விலத்த முடியாத கூட்டத்திடையே கையை நுழைந்தான். ஏனையோரின் பார்வையில் தென்படாதவாறு அந்தப் பக்கைப் பாவாடையின் கையில் கச்சான் சரையை அழுந்த, அடுத்தகணம் அவள் வீரிட்டு அலரினான். கூட்டப் பக்கை அவர்களைத் திடைப்படுன் நோக்கியது.

திடைத்த யார்வைகள் குழிநிலையின் தாக்கத்தை உணர்ந்து சினந்தன. சினம் மேலி அவர்களை நெருங்கினார்கள்.

'வேறை ஜார்க்காரங்கள் எங்கடை ஜார்ப்பெட்டையளைட சேட்டை விடுறங்களா'

மாநகல் இளவட்டங்கள் உருத்திர மூர்த்தியானார்கள்.

'கோவிலை அசிங்கம்புத்திவென்றே வாறாங்கள்' என்று தங்கள் இளமைக் காலத்தை மறந்து திட்டினார்கள் முதியவர்கள்.

சிவராசனின் முதுவில் பொலபொலவிளை யானோ அழித்தார்கள்.

நண்பர்கள் என்கே என்ற திரும்பியார்த்தான் அவர்களுக்கும் கூட்டத்தின் தர்ம அடிகள் தாராளமாகக்கிடைத்தன.

"ஓய் முனோட்டா"

கத்தினான் குமார்.

'தமிழோம், பிழைத்தோம்' என்று எல்லோரும் வயல்களுக்கால் விழுந்திட்டதுக்கொண்டு ஒடினார்கள்.

"எல்லாம் இவனாலை வந்தது"

நேவைக் குழாக்கினான் நந்தன்.

"சிரிசிடுந்தது நடந்து போக்க. விசயம் காதும்காதும் வைச்சமாதிரி இருக்க வேணும்... ஜாரிலை தெரிஞ்சால் வெளியிலை தலைகாட்டிலாது."

ஆனால் இவர்கள் ஜார்போய்ச்சேருவதற்குள்ளாகவே விசயம் ஊர் போய்விட்டது.

படிப்பான். உத்தியோகம் பார்ப்பான். வானுடனும் கத்தியலுடனும் சிவிலியிடனும் உடல்ஸுத்தை உறைப்பாக்கும் மரத் தொழிலாளர்களின் குடும்பத்தில் இவன் ஒருவனையாவது மேசை நாற்காலியில் டாக்டராகவோ, எஞ்சினியராகவோ உயர்த்திவிடலாம் என்ற ஆசையில் பேசிடுவோன்று திடமாக இறங்கியதாக உணர்ந்தார் நமிசிவாயகம்.

சிவராசனா இப்படி! நம்புமுடியவில்லை.

இனியும் இவனால் படிப்பில் கவனம் செலுத்த முடியுமா?

ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்.

அதேபோல பாடப்புத்தகம் வாங்குவதாகப்போய்சொல்லி நுணகைக்குச் சென்று நண்பர்களுடன் அடிவாங்கிக்கொண்டு வந்த ஒருசெயலே சிவராசனின் போக்கின் தன்மையை அறியப்போதுமானதாக இருந்தது.

ஆகைகள் யாவும் நிராகரகளாகிவிட்ட மனக்குமுறையில் சிவராசனைத் திட்டத் தீர்த்தார் நமிவாயகம்.

“நீ படிக்கவேணுமெண்டதுக்காகக் கேட்டதல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்தன். உண்ணட்டை ஒரு வேலை சொல்லியிருப்பதா? உன்றை கொண்ணையைப்பார். எவ்வளவு கஸ்ட்டப்படுகிறான்? இந்தக் குடும்பத்துக்கு எவ்வளவு உழைக்கிறான் என்று பார். நீ என்ன செய்யவில்லோய்? படிப்பையும் குழப்பிக்கொண்டு தொழிலையும்பூர்க்காமை வருங்காலத்திலை எப்படி வழுப்போராய்? சரி— இந்தக் குடும்பத்துக்குத்தான் உழைக்க வேண்டாம்— உன்றை வாழ்க்கையையற்றி யோசிக்கப்பார்த்தியா? உன்னாலை ஒழுங்காய்ப் படிக்கேலாதெண்டால் சொல்லிப் போடு. கொண்ணனோடை சேர்ந்து தொழிலையும்பூர்க்கலாம்...”

ஆத்திரத்திலும் அறிவுரைகள்தான் தெளித்தன.
தாயார் ஒப்பாரி வைத்தாள்.

“என்றை பொடியை இந்த விடுகாலியள் கெடுத்துப்போட்டுது. இனிமேல் வீட்டிழப்பக்கம் வர்ட்டும் பாய்ம்.”

என்ன இருந்தாலும் காக்கைக்கும் தன்குஞ்சு பொங்குஞ்சு! சிவராசனால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

எதைப்போகவது?

நிமிஸ்ந்து நீருக்கு நேராய் அவர்களைப் பார்க்கமுடியாமல் குற்ற உணர்வுடன் கூனிக் குருகிக் தத்தளித்தாள். வெளியே செல்லவும் துணிலில்லைதாரான் கேவிக்கும் கிண்டலுக்கும் ஆளாக நீரிடுமோ என்றுயைம்.

படுக்கையில் விழுந்து தலையைணுயின் முகத்தைப் புதைத்தான் அப்படியே தனிமையில் படுக்கவேண்டும் போலிருந்தது.

பசித்துசுசாய்பி பிரிதிக்கவில்லை. முதன்முறையாகத் தன்னைப்பற்றிச் சிந்தித்தான். என்னால் படித்து அப்பாவின் எதிர்பார்ப்புகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியுமா? முடியாது!

எனக்கே என்னில் நம்பிக்கை இல்லை. பாடப்புத்தகங்களைப் புரட்டவே வெறுப்பாக இருக்கிறது. எனக்குப் பொறுமை இல்லையாய்து மனதில் நிற்க மறுக்கிறது. எல்லாமே மறந்து போகிறது.

“இனியும் படிப்பு படிப்பு என்று ஏமாற்றக்கூடாது.

முடிவெடுத்தான்.

தந்தையின் முன்னே சென்றான். கூறினான். நிடைத்துவிட்டார்.

போசித்துப்பார்த்தார்.

கோயம் வரவில்லை. எனினும் அவனது எதிர்காலத்தை நினைத்துப் பயமாக இருந்தது.

“அப்ப என்ன செய்யப்போராய்? கொண்ணானுடன் தொழில்பூர்க்கப்போறியே?”

“எனக்கு விருப்பமில்லை!”

“என்ன— விருப்பமில்லையோ? இப்படியே திண்டுகிண்டுபோட்டு ஊரைச் கத்தப் போறியோ?” என்று கோத்துான் கத்தினார் நமிவாயகம்.

“என்னை வெளிநாட்டுக்குப் போகவிடுங்கோ—இப்ப கனபேர் ஜேர்மனிக்குப் போகினம். நானும் போகப்போரான்.” என்று அவன் உறுதியாகக்கூறினான்.

அவனின்முடிவு அவர் எதிர்பாராதது.

அவரால் திடீசிறன்று ஒரு முடிவுக்கும்வருமுடியவில்லை.

எனினும் சிவராசனின் உறுதி அவரைச் சம்மதிக்க வைத்தது.

(கொடும்)

கவிதையைக் காணோம்!

யங்குவி— சித்திரைதிதழில் நூர்வேக்கவிஞர் அவர்களின் கவிதைக்கு எழுதிய எனது பதில்கவிதையைப் பிரசுரம் செய்திருந்தீர்கள். நன்றி! நூர்வேக் கவிஞரின் கவிதையில் முதற்பகுதியில் 20 வரிகளைத் தவிர்த்துவிட்டீர்கள். அவருடைய கவிதைக்கான எனது பதில்க் கவிதையின் முன்பகுதி பொருத்தமற்றிருந்தது. (அந்தவரிகளை மறைத்ததால்) மௌரியர்ப்பாளின் பெயரிழும் பிழையிருந்தது.

விஸ்வநாதன் என்பது பிழை விமலநாதன் என்பது சரியன் பெயர்.

— கோசல்யா சொர்ணலிங்கம்

(தவறுக்கு வருந்துவிடோம். நூர்வேக் கவிஞரின் கவிதையை இங்கு முழுமொயாகப் பிரசுரித்துவிடோம்.—ஆசிரியர்.)

இனத்துவேசி அல்லன் நான்...
கிளிவ், அகேநாதன் முஸ்ராஷ்

நாம் ஒண்றும்
உங்களுக்கு எதிரானவர் அல்ல
ஆனால்!

—ஆனால்
நாம் இந்த நாட்டைக் கட்டி எழுப்பியோம்.
நாம் எம்மை அடையாளப்படுத்த வேண்டும்.
நீங்கள் இங்கு வருகின்றீர்கள்
ஆடம்பர விடுதிகளில் வாழ்கின்றீர்கள்
நீங்கள் உண்ணும் பண்டங்கள்
மாடிப்படிகளில் நாற்றமெடுக்கின்றன.

நீங்கள் விசித்திரமான
உடைகளை அணிகின்றீர்கள்
விசித்திர மொழியில்
உரத்த தொனியில் பேசுகிறீர்கள்
உங்கள் கடவுள்கள் விசித்திரமானவர்கள்
நீங்கள் நல்லவற்றையெல்லாம்
எம்மிடிருந்து பிடுங்கிக் கொள்கிறீர்கள்!
எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக
எம்மால் வெறுக்கப்பட்ட வேலைகளை
எம்மிடிருந்து பிடுங்குகிறீர்கள்!

மனிதர்கள் வாழமுடியா
 வீடுகளையெல்லாம்
 உய்ந்த தொகைப் பணத்திற்கு
 அபகரிக்கின்றிர்கள்.
 நாமோ 'வீடற்றோர்' என
 அழைக்கப்படுவதையே விரும்புகின்றோம்.

நீங்கள் மீண்டும் மீண்டும்
 எம்மிடமிருந்து பிடுங்குகின்றிர்கள்!
 உங்கள் பொட்டிக் கடைகளை
 விடியலின்முன்பு முதல்
 இரவின் அமைதிவரை திறக்கின்றிர்கள்

நாங்கள் ஜந்துமளியென்றால் கடையகூடப்போம்
 வந்து உணவுவருந்தி

குந்தியிருந்து தொலைக்காட்சி
 கொஞ்சம் மது காவைப்போம்!

எம்மிடம் மீண்டும் மீண்டும்
 பிடுங்குவது கொஞ்சமா?
 நாம் வாங்கிறக்கும் வோதவுலாம்
 இனவெறியர்களாக முத்திரையிடப்படுகிறோம்!

ஆனால் நீங்களோ
 எமது வேலைகள்
 எமது செல்வம்
 எமது வீடுகள்
 எமது பண்பாடு
 இவை மட்டுமா
 எமது பெண்களையுமல்லவா
 பிடுங்குவிற்கள்.

நான் இனத்துவேசி
 அல்லன்.
 ஆனால்...

(ஹரா இ ஸ்னோ)

மொழிபெயர்ப்பு ச. விமலநாதன்
 (நன்றி குவீயம் நோர்வே)

எங்களில் யார் முதலில் திருந்துவோம்?

- டி. ஜோர்ஜ்.

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

பெண் தாயாகிச் சொதறியாகித் தாரமாகி வாழ்வன்.

பெண் என்றால் மெல்லியன், பூவை, இனக்கியங்களைச் சொல்ல என்பன பெண்ணையைப்பற்றி விபரிக்கப்படும் ஒப்பிடுகள். பெண்ணையின் சிரிப்பால் கோபம் தணியும். கவலை மறக்கும் துண்பம் நீங்கும். எத்தனையை மூர்க்கத்தனமான ஒருவனாயினும் ஒரு பெண்ணையின் சிரிப்பின் முன்னால் அவனுடைய மூர்க்கத்தனம் ஆட்டம் காணப்படுவதால் அவன் அக்கணமீ சாந்த கொஞ்சமியாவான்.

உதாரணமாக ஒரு சிறு சம்பவத்தைக் குறிப்பிடவாம்.

ஒரு குடும்பத்தில் தாய் தகப்பன் இருவரும் வேலைக்குப் போகிறவர்கள். ஒருநாள் திங்கட்கிழமை பிற்பகல் மூன்று மணியாளில் தகப்பன் நிலையில் விட்டிருக் குவந்தார். அந்தநோம் அவருடைய மகன், பண்ணிரண்டுவயது நிறௌரிய சிறுமி வேறும் சில சிறுவர் சிறுமியருடன் கிணற்றுமில் தண்ணீர் தொட்டுமில் தண்ணீர் இறைந்ததுத் தலையீரிலிருந்து விளையாட்க்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். இதேநேரம் மகனின் தலையில் வெயிலும் பிடிக்கிறது.

மகளைக்கண்ட தகப்பனுக்கு கோபம் பொத்தன வந்தது. கூப்பிட்டு ஏசினார். அடிக்காத குறையாக நன்கு ஏசினார். தலையைத்துவட்டி உடுப்பு மாற்றுமிகு கூறிவிட்டு. முன் விறாந்தையிலிருந்த சாப்புக்கதிரையில் சாப்ந்துகொண்டார். சுற்று நேரத்துக்குள் உடுப்புமாற்றித் தலைக்கிழி நெற்றிவகிடு எடுத்து உச்சிமில் பயட்டும் போட்டு தேவீர்கிண்ணத்துடன் வந்து தந்தையிடம் "இந்தாங்கோ அப்பா தேனீர்" என்று தேனீரை நீட்டினான்.

மகனின் முகத்திலுள்ள அமைதியையும் கனங்குமின்மையையும் கண்ட தந்தை தேனீரை வாங்கிக்கொண்டு மகளைப் பார்த்துக்கேட்டார்.

"மகனே! என்றை ராகாத்தி! அப்பாவெல்லோடா பின்னையை ஏசினவர்! பின்னை ஏன்டா சினுங்கமில்லை? பின்னைக்கு ஏன்டா கோபம் வரமில்லை?"

அதற்கு மகன் சொன்னபதில் -

"அது அப்போய் கோயெல்லாநேரம் அப்பாவின்றை முகம் எப்படிமிருக்குமென்டு பாத்தனோன் அப்போய்"

அவருக்கு ஆச்சரியம் தாங்கமுடியவில்லைத்தனே மகளைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தார்.

ஆயின் ஒரு மகளின் சிரிப்புக்கு ஒரு தந்தை இப்படி ஆயிப்போகும்போது ஒரு மனைவியின் சிரிப்புக்கு விலைக்குற முடியுமா?

நாவடக்கம் பெண்ணின் சிறந்த அணிகள்.

ஆனால் எந்தனை பெண்களிடம் மன்னிக்கவும் எந்தனையீதமான பெண்களிடம் இருப்பது உள்ளது?

விலிதாகாத்தில் முப்பத்தைந்துவிட புள்ளியை எட்டுமோ என்பதும் ஒரு வேலை சந்தேகத்துக்கிடமானதே!

பலமுறை பால் ஒன்று ஒரு மனைவி தன்கணவனை எப்படிஅடிமோல் நடாத்தினான் என்பதை இலகுவாக விளக்குகிறது.

இருந்து முகம்திருந்தி ஈரோடு பேண்வாங்கி
விருந்து வந்ததென்று விளம்பு—வருந்திமிக
ஆடினாள் பாடினாள் ஆடிப் பழ முறக்கால்
சாடினாள் ஓவிடாத்தான்!

— வீட்டுக்கு விருந்தாளி ஒருவரை அழைத்துவந்த கணவன் தனது மனைவிடிடம் பட்ட அவஸ்தையை நகைச்சுலையுடன் வெளிப்படுத்துகிறது இந்தப்பால்.

மனைவியோ சிரியான வாய்க்காரி லண்டு பிடிப்பவள்ளனவே தான் விருந்துக்கு ஒருவரை அழைத்துவந்திருக்கும் விடயத்தைப் பக்குவமாக வெளிப்படுத்த வேண்டுமென என்னில் முற்றந்துக்கு அவனை அன்புடன் அழைத்துச் சென்று அவனை முன்னேயிருந்தி இவர் தான் பின்னேயிருந்து அவனின் முகத்தைத் தனது கையால் தடவி அத்துடன் தலையில் ஈரும் பேறும் பார்த்து அவ இந்த நேரம் குளிர்ச்சியாக இருப்பா என என்னி “நான் ஒரு விருந்தாளியை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்!” என்று சொன்னார். அவ உடனே கீரிக்கொண்டு முந்தா.

“இதற்குத்தான் நீ இவ்வளவும் செய்திருக்கிறாய்” என்று சொல்லி ஆவேசம் கொண்டவளாய் ஆடி ஓடி அங்கிருந்த பலமுறை கனகு ஓண்றை (முறம்—களகு) எடுத்துவந்து கணவனை ஓட்டுடை அடித்தா. விருந்தாளி அதற்குப் பிறகும் அங்கு விருந்துவேற விரும்புவாரா?

பலமனைவியர் ஒன்றுகூடி உறையாடும்போது அவர்களுடைய சம்பாஷனையில் சிலசமயம் முக்கியம் பெறுவது —

“அவனுக்குத் தன்றை கணவனை அடக்கி வைக்கத் தெரியாது” என்பதே.

உண்மையில் கணவனை அடக்கிவைத்தல் என்பது நல்ல ஒரு நோக்கத்துக்காக ஒருவாக்கப்பட்ட சொற்றிருந்தாரே.

அதாவது தன்கணவன் தன்னைவிட்டு விலகாமல், விலகி வேறோருபெண்ணை நாடாமல் வாழவேண்டுமென்பதற்காகக் கணவன்மீது அளிப்பரும் அங்பு கொண்டு நாவக்கம் எழும் உயிரிய பண்பைக் கடைப்பிடித்து என்ன துங்பமோ அந்றேல் சிக்கலோ அல்லது வேறு ஏதும் பிரச்சனையோ வந்தாலும்கூட அந்தச் சிக்கலை, பிரச்சனையை இருவரும் ஒரு மனதாக ஆராய்ந்து அந்தச் சிக்கலிருந்து மிக்கிப்பூரும் வழியை இலகுவாகக் கண்டு கொள்ள வேண்டுமென்பதே.

எனவே சிக்கலைத் தீர்க்கும்பொறுப்பு பெண்ணின் கையில்தானுண்டு.

கணவனை மதியாத மனைவியால் நல்ல கணவன்மார் படும் அவஸ்தை கொஞ்சமா?

இரு தடவை ஒரு வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன்.
அவர்கள் கல்யாணமாகி ஜந்து வருடங்கள்கூட ஆகி இருக்கமாட்டா. நான் போன நேரம் மாலை வேளை. அப்போதுதான் கணவன் வேலையால் வந்தார். அவருடன் கூட வேறும் சிலர் வந்தார்கள்.

அவ எல்லோருக்கும் தேவீர் கொடுத்தா. பின் எல்லோர் முன்னிலையிலும் அவருக்கு ஒவ்வொரு வேலை கொல்லிக்கொண்டிருந்தா.

அவர் அன்று அதிகாலையில் வேலைக்குச் சென்றவர். நான் முழுக்க வேலை செய்து உடல் களைத்து இளைத்துப் போயிருந்தார்.

நாரினோவு என்று இரண்டு கைகளாலும் அடிக்கடி நாளையீப் பிடித்துக் கொண்டே அவ ஏவிய வேலைகளை ஒடி ஒடிச் செய்துகொண்டிருந்தார். ஆனால் அவவின் முகத்திலேயோ பெருமிதமும் ஆண்டதமும். அவவின் பெருமித்துக்கு காரணம் என்ன தெரியுமா? என் கணவன் எனக்கு அடங்கி நடக்கிறா? என்பதே.

இன்னோரு பேசன். அவவின் இயற்கைக்குணம் அவ எந்த நேரமும் ஆண்களைத் திட்டியாடியே இருப்பா. அதாவது ஆண்கள் கள்ளரவஞ்சகம் நிறைந்தவர்கள், மொற்றுப் பேர்வழிகள் இத்தியாதி, இத்தியாதி.

ஆனால் அவ நாலு ஆண்பின்னைகளுக்குத் தாயாக இருந்தா.

அவவுடைய மூற்று ஆண்பின்னைகளுக்குத் திருமணம் நடந்து விட்டது.

அவவின் ஒரு மகனுக்கும் அந்த மகனின் மனைவியாகிய ஒரு மருமகனுக்கும் அதாவது அந்த இளங் கணவன் மனைவிக்கிடையில் நடைபெறும் குடும்பச் சண்டையில் இப்போ இவ மருமகனை ஏச்சிறா. குறைகூறுகிறா, பழக்கிறா. எனின் இதுவரையும் ஆண்களைத் திட்டிவந்தவ இப்போது ஏன் பேசங்களை இகூக்கிறா? பழக்கிறா?

எல்லா மனைவியாரும் தங்கள் கணவனைப் பெற்றாக மதிக்கிறார்களா? கணவனை நாயிறும் கேவலமாக என்னவதும் எந்தநேரமும் சிறிச் சினந்தயடியுமின்ஸி மனைவியர் எவ்வளவு பேர் உள்ளனர்.

இக்காலப் பெண்களில் மாத்திரமால்ல அக்காலப் பெண்களிலும் அவ்வகை மனைவியர் இருந்துள்ளார்கள் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

ஞானி சோக்கிரம்மையையும் அவரின்மனைவியையும்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பிர்கள்.

இரு நாள் அவரின் மனைவி அவரை ஏசித் தூற்றியாடி இருந்தாவாம்.

அவரோ ஞானியல்லவா?

பொறுமையைக் கடைப்பிடித்து மௌனாகவிருந்தார்.

அவரின் மௌனம் அவவுக்கு மேலும் கோத்தை மூட்டியது.

அவ கோயம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஒரு குடம் தண்ணீரை அவரின் தலையில் கூற்றினாவாம். அதன் பின் ஞானி சோக்கிரம்மை இப்படிக் கூறினாராம்.

“இதுவரை இடி இடித்தது. இப்போது மழை பொழிந்தது!” என்று.

உலகநிந்த இன்னோரு விடயம். மாமி மருமகன் சர்க்கை. சண்டை. மாமியை மருமகனுக்குப் பிடிக்காது.

மருமகனை மாமிக்குப் பிடிக்காது.

இதனால் வாக்குவாதங்கள் சண்டைகள் பிரச்சினைகள்

இதற்கிடையில் அந்தஆண் அவன் தாய்க்கு மகன். அவவின் மருமகனுக்குக் கணவன். இவர்கள் இருவருக்குமிடையில் யப்பு புந்துபோல். இருபக்கமும் அடவாங்குகிற மத்தனம்போல் படுகிற அவஸ்தை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கக்

கூடியதா?

ஆளால் இதில் ஒரு வினோதம் என்னவென்றால் மேல்வியல், பூவை, மெழுகுபோல் உருவிக் குடும்பங்களையும் கணவன் நல்லையும் விரும்பிக் குடும்பங்களேற்றத்தை வளர்க்க உதவும் மனைவியாலும் தான் பெற்ற பின்னையின் நல்லை தன்னாலையிடப் பெற்றென் என்னி வாழ்கிற கண்கள்ட தேவ்யமான தாயாலும்தான் பெண்ணாடியமைத்தனம் கண்டபிடிப்பவர்களைப் பழிப்புக்கும்வெறுப்புக்கும் ஆளாகும் ஆண்வர்க்கத்தின் அங்கத்தவன் ஒருவன் நிம்மதி அற்ற மன உளச்சலுடன் வழங்கிறான்.

அதே நேரம் மாயன் மருமகன் சர்ச்சை. கண்ணடை உலகில் பொதுத்தியாக மிகவும் குறைவானதே.

கடைத்தெருவுக்குச் செல்லும் கணவன், மனைவிக்கு வாய்க்கு ருசியன் உணவுப் பதார்த்தங்கள் சிற்றுண்டிகள் வாங்கிவருவது வழக்கம்தனக்கு விலை குறைந்த புகையிலை அல்லது பீடி வாங்குவார். ஒரு தடவை அவர் சற்று விலைகூடிய புகையிலை வாங்கிவிட்டார் அதை மனைவியால் பொறுக்க முடியவில்லை.

அதன் போல் ஒரு கண்ணடை.

இதில் இன்னோரு வினோதம் என்னவென்றால் மனைவி விரும்புகிற என என்னினி நாளாந்தம் வாங்கிவரும் ஒருவகைச் சிற்றுண்டியில் ஒருதினம் அவவுக்கு அதில் விரும்பும் வரவில்லை. அதனால் ஒரு கண்ணடை பெரிய கண்ணடை. அவனுக்கு அதாவது அந்தக் கணவனுக்குப் பைத்தியம்பிடிக்காத குறை.

"சேவை செய்வதே ஆண்தம். பதி சேவை செய்வதே ஆண்தம்"-இது ஒரு பழைய பாடல்.

இந்தப் பாடின் கருத்து கணவனுக்குச் சேவைசெய்வது மனைவிக்கு மகிழ்ச்சியைத்தரும் ஒரு செயலாகும்.ஆளால் கணிசமான அளவு குடும்பங்களில் பதி அதாவது கணவன் சகலவகையிலும் (மனைவிக்கு)சேவை செய்வதே மனைவிக்கு ஆண்தம். அந்துடன் எதிர்பார்ப்பும்கூட.

நாறுமைல் தூாந்துக்கப்பானிருந்துவந்த கணவனை தெருவாசலில் நிறுத்தி வாய்காட்டிய மனைவி. மனைவியின் வார்த்தைகளைப் பொறுக்கமாட்டாத கணவன், மீண்டும் வெளியில் கென்று அவவுக்கதிகமாக மது அருந்தி வாகனம் ஓட்டிவரும்போது மரத்தில் ஹோதி அந்த இடத்திலேயே மரணித்தார். மனைவியின் பொறுப்பில்லாத வாய்க்காட்டலும் அந்தக் கணவனின் சிந்திக்காத தன்மையுமே இந்தப் பேரியபுக்குக் காரணமாகும்.

பஸர் முன்னிலையில் தன் கணவனைவிடத் தானே புத்திசாலி என்க்காட்டும் மனைவியர் எத்தனைபேர்?

கணவனின் புகழைப் பொறுக்காத மனைவியர் எத்தனைபேர்? குடும்பங்களை முன்னிட்டு குடும்பத்தலைவன் என்ற நீதியில் குடும்பத்துக்கு வரும் மானம் அவமானம் குடும்பத்தலைவனையே பெருமளவு பாதிக்கும். என்றவகையில் மனைவியின் நச்சிப்புக்களை மனைவியின் காரணமற்ற வகைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு வாழும் என்னைந்த கணவன்மார் உலகில் எத்தனைபேர் உள்ளர்?

ஊனமைக மனதிலுள் வேதனையை நெருடிக்கொண்டு பின்னைகளின் மானம் மரியாதை சுரிச்சான எதிர்காலம் இவைகளையே இலட்சியாகக் கொண்டுவாழும் உத்தமர்கள் அதில் தம் கணவன்மார்கள் உலகில் எவ்வளவு பேர் இன்னமும் வாழ்கிறார்கள். வாழ்ந்துகொண்டுநானிருக்கிறார்கள்.

“மனைவி அமைவதெல்லாம் இறைவன்கொடுத்த வரம்.”
 – நல்ல மனைவியின் சிறப்புக்கு எடுத்துக்காட்டான் ஒரு புற்மாலை ஆயின்.
 நல்ல உத்தமன், தங்கமான புருசன், மனைவியில் உயிரையே வைத்துள்ளன
 அன்புக்கணவன், சாந்தசொருபன் இப்போய்யட்ட ஒருவன் ஒரு மனைவிக்குக்
 கணவனாக அமைவது யார் கொடுத்த வரம்? (பதில் வேண்டாம் – சிரிப்பு)

ஒரு வகையில் பெண்ணுக்கிருக்கும் சலுகை ஆஜூக்கில்லை. (இது என்ன
 ஜூயா புதுக்கதை சூறுகிறீர்கள்? என்று கேட்கவேண்டும்போல் தோன்றுகிறதா?
 நல்லது. தயவுசூர்ந்து சற்றுப் பொறுங்கள்)
 (தொடரும்)

அரூபமுங்கள்!

பாரம்!

துயரப்படுவோர் அருகிருப்பது
 சந்தோஷப்படுவோருக்குப் பாரமாயிருக்கும்.
 சந்தோஷப்படுவோர் அருகிருப்பது
 துயரப்படுவோருக்குப் பாரமாயிருக்கும்.

மகிழ்ச்சி!

மகிழ்ச்சியடைவதற்கான	வழி –
மற்றவர்களை	மகிழ்ச்சி
அடையச்செய்வதே!	

தனிமை!

தீயநண்பர்களுடன் இருப்பதைக்காட்டிலும்
 தனிமையாயிருப்பது நல்லது.

தொகுத்தவர் –
 திருமதி மானினி குணராஜன்.

சுத்தியத்தின் கவருகள்

சுத்தியத்தின் காற்றை இமுத்தறியா மூச்சக்கள் எவரினதாயிலும் அவற்றிற்காக ஆனுதாபங்காட்டுவதே மனிதம் அவர்களின் சுத்தியம் மனிதத்தின் கொரவமாகும். அதை மறந்த மனிதர்களின் கரங்களினாலேயே சுத்திரத்தின் பல பக்கங்கள் கறைப்படுத்தப்பட்டுக்கீட்கின்றன.

கரும்புத் தோட்டங்களில் இந்தியக் கலீகளும் தங்கச் சுரங்கங்களில் சீனக் கலீகளுமாக அன்றைய தென்னாப்பிரிக்கா நிரம்பி வழிந்த காரணத்தால் சீல புதுப் பிரசீனகளும் தோன்றி வீட்டின அப்போது.

தங்கச் சுரங்கங்களில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த சீனர்களுக்கெதிராக வெள்ளைபினத் தொழிலாளர்கள் கிளர்ந்தெழுத் துவங்கியார்கள். அதைச் சாட்டாக வைத்துப் பெருந்தொகையான சீனத் தொழிலாளர்கள் திருப்பிசுனுப்பப்பட்டார்கள். ஆனால் அந்த விளையாட்டு இந்தியத் தொழிலாளர்கள் வீட்டில் சர்வரவில்லை. இன்றும் சூடு அவர்களின் வம்சாவழியினர் அங்கே மில்லியன் கணக்கில் வாழ்கிறார்கள்.

மோகன்தாஸ் காந்தி அன்றைய இந்திய தென்னாப்பிரிக்க வாசிகளின் மேல் வெள்ளைப்பாட்சி காட்டி வந்த மிகப் பாரதாரமான பாரபத் சங்களுக்கெதிராக மிகத் தீவிரமாகப் போராட்டங்கள். அவர் அமைத்த தென்னாப்பிரிக்க இந்திய காந்தரவுப் பிரதிபிலத்து நீதிக்கான குரலெழுப்பிலே அவரையொரு பீரபலமான மனிதராக்கி வைக்க அத்திவாரமானது. அது 1923ம் ஆண்டே அங்கு உருவாக்கப்பட்டது.

இந்தியர்களுக்கான அந்த இயக்கத்துக்கும் இதர ஆபிரிக்க கறுப்பர் இயக்கங்களுக்குமிடையில் ஓர் உந்துதலைச் சூசியம் உணர்பட்ட காலத்தின் தொடக்கம் 1924 ஆகும். வெள்ளையினத்தவரின் இனத்துவேலை வாதம் அவ்வாண்டில்தான் அரசாங்கமாகப் பிறப்பெழுத்து. கூட்டராங்கமாக இருந்த முன்னைய ஆசின் ஊழல்கள் ஒரு ஆண்டுகாலமாக இனத்துவேலைத்தை மட்டுமே முதலாக வைத்து வளர்ந்து வந்த ஸ்யாட் சோக (Herzog) என்பவரின் தலைமையிலான தேசியவாதிகளின் கட்சியை ஆட்சிப்பிலமர்த்தியமைதான் வெள்ளை வெறியுனர்வை சுட்டபூரவமாக்கி வைக்க அத்திவாரம் ஆகியது.

இநதக் கொடிய கட்சியரசானது பொதுவாழ்வீல் கறுப்பரினத்தவர்களை முற்று முழுதாகவே அந்தியப்படுத்தி அப்புறப்படுத்தவென்று செயல்படவாரம்பித்தது. அவர்களின் முன்னேற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் தடைப்படுத்தியதோடேயும் அது நிர்க்கவில்லை. அவற்றிற்கு நேருதிரான பலன்களை அவர்களின் மேல் திருப்பி வீட்டீத் துவங்கியது. ஏற்கனவே கறுப்பர்களுக்கென நாடாளுமன்றத்தில் மறைமுகப் பிரதிநிதித்துவமே இருந்து வந்தது. அதனையும் பறித்துவரிட்டு ஒரு சீல ஆசனங்களை அதுவும் அவர்கள் சார்பாகவென வெள்ளையர்கள் மட்டுமே அமர அமைத்து வைத்தது.

அந்தியின் வெட்டக தென்னாப்பிரிக்க கறுப்பீன மக்களை பொகக்கிலிரும் பருவத்துக்கு வளர்ந்த இந்தக் காரிப்பத்தை சுதந்திர வீருட்டச்சத்துக்கு ஊற்றப்பட்ட குள்ள நீராக சீந்தனையாளர்கள் உணர்வீலெழுத்துச் செயற்பட ஆரம்பித்தார்கள். ஆம் அல்பேட் லுத்துவ் பின்னர் நெல்சன் மண்டேலா என்ற மாபெரும் தலைவராகள் சுதந்திரப் பூங்காவைத் தேடியடையும் தமது பொறுப்பான வழிகாட்டலில் மக்களின் மனமென்றும் குடையை மட்டும் முன்வைத்து மாபெரும் போராட்டமான பாலைவனத்துக்கீர்ப் பயமின்றி இருங்கிணநடக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள் மக்களுக்காக மக்களோடு மக்களைப் பழந்துணர்ந்து இருங்கிய அந்த வீரர்களை மக்கள் உணர்த் தொடங்கி விட்டார்கள்.

மக்கள் உணர்ந்தாலன்றி எந்தவொரு போராட்டமும் வெற்றிபடையாது. மக்களை அரசியல்வாதிகளும் சுயநலமிக்க பொது சேவைவாதிகளும் ஏமாற்றி ஏமாற்றியே தமிழை வளர்த்துக் கொள்கின்ற காரணத்தால் மக்கள் நம்பிக்கை என்பது மிகக் காலங் கடந்தே தூய்மொழியான இலட்சம்பகுதிகளுக்குக் கிடைக்கின்றது. ஆனால் முன்னையது நிரந்தரமற்றது. பின்னையது நிரந்தரமானது. இலங்கையில் துமிழ் மக்கள் வீட்டபத்திலும் அதுவே நடந்தது. வீடுதலை என்ற சொல்லை அறியாத மக்கள் கண்ட அரசியல்வாதிகளின் தமிழிழூக் கனவும் இன்றைய துமிழ் மக்களின் தமிழிழூக்கனவும் ஒன்றல்ல அது கானல். இது நம்பிக்கை. கானல் ஏமாற்றிவீடும் நம்பிக்கை அப்படியல்ல. அதுவே உயிரின் அழிமச்சு. வீத்தியாசத்தை நாமாகவே உணர்ந்து சீந்தித்தாலே புரிந்து கொள்ள முடியும். அதைத் தான் அன்றைய தென்னாப்பிரிக்க கறுப்பீன மக்களுக்கு உணர்த்த தங்கள் போராட்டத்தை முன்னிடுத்தார்கள் அன்றைய வீடுதலை வீரர்கள். சர்த்திரத்தின் அந்தச் சுவருகளே இலங்கையிலும் பதியப்படுகின்றன. அங்கே நீதி வென்றது அப்படியானால் இங்கே? நீசுபம் வெல்லும். அல்லவா?

மயிலே! மயிலே! இநகு போருவாயா?

ஆபிரீக்க தேசிய காங்கிரஸ் (ANC) தனது அனுகு முறைகளில் பிகவும் நீதானமாக நடந்து கொண்டு வந்த காலங்கள் அதனால் வெள்ளை இனவெறிவாதிகளைக் கொஞ்சமும் மனமாற்றாத காரணத்தை நன்கு ஆராய்ந்து பிறகுதான் ஏற்குமக்குப் புல்லாலுமித்தது உழூழுமியாது திட்டான் சர்வென்ற உண்மை நெல்சன் மண்டேலாவுக்குப் புரிந்தது.

நம் முன்னையவர்களைப் போலவே பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் அவரும் சமரசந்தேதித்தான் பார்த்தார். வெற்றுப் பெட்டிக்குள் துழாவத் துழாவ ஏமாற்றமே மிஞ்சம் என்பதை அவர்கள் இயக்கத்தினுள் வளர்த் தொடங்கிவீட்ட மனவருட்சியும் கருத்துப் பிரிவுகளும் அவருக்கு உணர்த்தின.

தீட்டங்கள் புதுவரு பெற்றன. ஆயுதப் போராட்டத்தின் அத்தீவாரம் போடப்பட்டது. முதலில் மின்சினைப்புக்கள், மின்நிலையங்கள் மீது தாக்குதல் நடத்துவதென்றும் ஆசாங்கம் அல்சீயப்படுத்தினால் நகர்க்காவல் நிலையங்கள், இராணுவ சம்பந்தப்பட்ட இடங்கள் அடுத்த குறியாகத் தாக்கப்பட-

வேண்டுமென்றும் அதுவும் அரசை ஏற்ப இயங்க வைக்கத் தவறினால் முழு உள்நாட்டு யுத்தமாகப் போராட்டத்தை வீரவூரூத்துவதென்றும் மூடவெடுத்தார்கள். நெல்சன் மண்டேலா ஆபிரீக்கா முழுவதும் அற்றித் தங்கள் நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவும் உதவியும் தேட்ட தொடர்ணார். எங்கிருந்தும் எப்பாறும் அதைப் பெற அவர் தமது வீருப்பத்தை வெளிப்படையாகவே தெரிவீத்தார். அவரால் ஆபிரீக்காவின் பெரும் பெரும் அரசுக்களின் ஆதரவையும் நன்கு இவ்விடயத்தில் வெற முடிந்தது.

இதே வேளை அங்கே சிறிதாக ஆனால் ஆயுதப்போராட்ட நம்பிக்கையை வீதைத்துக் கொண்டு ஒரு கட்சி இபங்கக் கொண்டிருந்தது. அதுதான் தென்னாப்பீரிக்க கம்பிள்ஸ்ட் கட்சியாலும் அதுவே கிழக்கு நாடுகளின் ஆதாரவையும் உதவீகளையும் ஒத்துழூப்பயும் வீருடலை இயக்கமான ஆபிரீக்க தேசிய காங்கிரஸ் இயக்கத்துக்குப் பெரிதளவு பெற்றுக் கொடுத்ததாலும் இது தவிர மூன்றாம் உலக நாடுகள் சீலவும் உதவின.

கம்பிள்ஸ்ட் கட்சியுடனான தொடர்பு ஆதே.காங்கிரஸிலிருந்த இளம் பிரீவினர்க்கைதையில் பிளவேற்பூர்த்திவீட்டது. அந்தக் கட்சியேன் ஊடுருவல் மட்டுமல்ல வெள்ளையரின் ஊடுருவலும் உருவெடுப்பதாக ரொபட் சொடுக்கே போன்ற தலைவர்களைச் சீர்த்திக்க வைத்தது. அவர்களின் கருத்தில் கறுப்பரெனப் போராட்டத்தின் தனித்துவம் பறிபோய்விடும் என்ற பயம் பறவிவாத் துவங்கியது. ஆதே.காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் கொள்கை விளக்கம் தென்னாப்பீரிக்கா வாழ் அனைவரையும் ஏற்ற மதிப்பதைக் கறுப்பீன மக்களின் உரிமைக்கைதீரானதாகவும் சீலர் கருதினர்.

**பூவரசு இனிய தமிழ் ஏட்டின்
படைப்பாளர்களின் கவனத்துக்கு!**

பூவரசுக்கான உங்கள் ஆக்கங்கள்
பூவரசு வெளியாகும் மாதத்தின்
முதல்மாதம் 15ம் திகதிக்கு முன்பதாக
கிடைக்கப்பெற்றத்தகதாய்
அனுமதிவைக்கப்பட வேண்டும் என்பதைத்
தயவுசெய்து கவனியுங்கள்.

கருத்து மோதல்களின் நாயகர்களாக நெல்சன் மண்டேலாவும் சொபுக்வேயும் மோதீக் கொண்டதன் பலனாக அதாவது தத்தமது பலப்பரீட்சையின் பலனாக சொபுக்வே பீரந்து தனியாக தனிக் கட்சியாக இயங்கத் தொடங்கினார். பல இளம் உறுப்பினர்களின் அங்கத்துவத்தை மண்டேலா இழந்தார். என்றாலும் மக்கள் மத்தியில் இரு இயக்கங்களுக்கும் நல்ல வரவேற்பிருந்ததை மறுக்க முடியாது. இவ்வியக்கங்களின் மக்கள் ஈர்ப்பானது வெள்ளெயரையின் அச்சத்தை வளர்த்து வீட்டது. 1961ல். அவை இரண்டையும் அரசு தடை செய்தது மட்டுமல்ல அவற்றின் தலைவர்களான நெல்சன் மண்டேலா, சொபுக்வே மற்றும் அவர்களின் தளபதீகள் அனைவரையும் சீற்றியீலடைத்துவீட்டது.

அதன் தீர்ப்பைப் பற்றியோ தீர்ப்பள்க்கப்பட்டவர்கள் பற்றியோ கூட விமர்சிப்பதுவும் கருந்தன்றனக்குரிய குற்றமாக அன்றைய சட்டம் இருந்தது. தலைவர்களை அடைத்துவிட்டால் மக்கள் உரிமை உணர்வுகளையும் அதனோடு புதைத்து விட்டார்ம். என்பதாக எல்லா அரசுகளும் கணிப்பதையே அன்றைய அந்த அரசும் செய்து பார்த்தது. காலம் சென்றாலும் சத்தியம் சலிக்கவீல்லை மக்கள் சோரவில்லை. வீரம் வாடவீல்லை எப்படி? மனிதரை வழி நடத்த மனிதர் அங்கே இருந்தார்கள். மக்களை சீந்தனபீல் வளர்த்தார்கள் சத்தியத்தை நெஞ்சீல் சுயந்த சமுதாயமாக மக்களை இணைத்தார்கள் ஆம் அடிம்பன் கொடி தீரண்டது ஆணவக் கோபுரம் சரீத்தீடு புதுச்சரீத்திரம் படைத்தீடு!

தொடரும்

அடுத்த திடு பூவரக சிறுக்குத் திறுப்பிடும்!

பூவரக இனிய தமிழ் ஏட்டின்
முன்னணி எழுத்தாளர்களின்
சிறுக்கதைகளுடன்
துதிய பல படைப்பாளர்களின்
சிறுக்கதைகளையும் தாங்கி
வெளிவருகிறது!

பிறமொழியும் கற்போம்.

(பொச் - தமிழ் பாடத்தொடர் 8)

ஏதாவத்தில்

இரண்டு வகைங்களை இணைப்பதற்கு உதவும் சொற்கள்.

Weil= ஏனென்றால்

உ+மி:-

Weil= ஏனென்றால்.

1. Ich gehe jetzt ins Bett, weil ich sehr müde bin.

நான் இப்போது படுக்கைக்கு (கட்டிலுக்குப்) போகிறேன். ஏனென்றால் நான் மிகவும் சேர்வாக இருப்பதால்.

அல்லது இப்படிச் சொல்லலாம்!

Weil ich sehr müde bin, gehe ich jetzt ins Bett.

நான் மிகவும் சேர்வாக இருப்பதால் நான் இப்போது கட்டிலுக்குப் போகிறேன்.

Das Bett=கட்டில்

ins = in+das-> ins Bett.

2. Ich muß Deutsch lernen, weil ich in Deutschland lebe.

நான் கட்டிலை பொச் யடிக்கவேண்டும். ஏனென்றால் நான் பொச்சான்டில் வாழ்வதால்.

Weil ich in Deutschland lebe, muß ich Deutsch lernen.

நான் பொச்சான்டில் வாழ்வதால் நான் கட்டிலை பொச் யடிக்கவேண்டும்.

Warum= என்?

Warum bleibst du heute zu Hause?

என் நீ இன்று வீட்டில் (தங்கி) இருக்கின்றாய்?

Weil ich einen Brief an meine Mutter schreiben will.

ஏனென்றால் நான் என்னுடைய தாயாருக்கு ஒரு கடிதத்தை எழுத விரும்புவதால்.

1.Ich bleibe heute zu Hause, weil ich einen Brief an meine Mutter schreiben will.

நான் இன்று வீட்டில் இருக்கின்றேன். ஏனென்றால், நான் என்னுடைய தாயாருக்கு ஒரு கடிதத்தை எழுத விரும்புவதால்.

2. Weil ich einen Brief an meine Mutter schreiben will, bleibe ich zu Hause.

நான் எனது நாயாருக்கு ஒரு கடிதத்தை எழுத விரும்புவதால் நான் இன்று வீட்டில் இருக்கின்றேன்.

*Lernen= மடிந்தல்.

*Kennenlernen= அறிமுகமாகுதல்.

Schreiben= எழுதுதல்.

*Der Brief= கடிதம்.

Zu Hause= வீட்டில்.

Das Haus= வீடு.

Weshalb= எதற்காக?

Weshalb lemen Sie Deutsch?

எதற்காக நீங்கள் டோச் மடிக்கின்றிர்கள்?

Weil ich in Deutschland lebe.

ஏனென்றால் நான் டோச்வாண்டில் வாழ்வதால்.

leben= வாழ்ந்தல். das Leben= வாழ்க்கை.

daß= என்று, என

Mein Freund kommt morgen.

எனது நண்பன் நானை வருகிறான்.

Ich weiß es.

நான் அதை அறிகின்றேன் (அது எனக்கும் தெரியும்)

இவ்விரண்டு வசனங்களும் சேரும்போது அதை(es)என்ற சொல் வெளியேற்றப்படும்.
உடம் :-

1. Ich weiß, daß mein Freund morgen kommt.

எனது நண்பன் நானைக்கு வருகிறான் என எனக்குத்தெரியும்.

Freund= நண்பன். Freundin= நண்பி. Freunde= நண்பர்கள்.

2. Die Schüler lernen viel.

மாணவர்கள் நிறைய (கூடுதலாக) மடிக்கிறார்கள்.

Der Lehrer sieht es-

ஆசிரியர் அதைப்பார்க்கிறார்.

Der Lehrer sieht, daß die Schüler viel lernen.

மாணவர்கள் கூடுதலாகப் படிப்பதை ஆசிரியர் பார்க்கிறார்.

உதாரணம் 1: இனைச்சொல் daß இற்கும் உதாரணம் 2:இன் இனைச்சொல் daß இற்கும் சிறு வித்தியாசமிருப்பதைக்காண்வாம்.

அதாவது இல் என அல்லது என்று என விளங்கிச் கொள்கின்றோம்.
இல்லை படிப்பதை பார்க்கின்றார். daß= இ

Lehrer= ஆசிரியன் Lehrerin= ஆசிரியை.

die Schule= பாடகாலம். Der Schüler= மாணவன்.

die Schülerin= மாணவி

morgen=நாளை. gestern= நேற்று heute= இன்று
viel= கூடுதலாக. wenig= கொடுக்கம்.

Das Wetter wird morgen schön.

நாளைக்கு காலநிலை நல்லதாக இருக்கும்.

Ich glaube es.

நான் அதை நம்புகிறேன்.

Ich glaube, daß das Wetter morgen schön wird.

நாளைக்கு காலநிலை நல்லாக இருக்கும் என நம்புகிறேன்.

glauben= நம்புதல்

denken= நினைத்தல். யோசித்தல்

hoffen= எதிர்பார்க்கல்

vermuten= எண்ணுதல்.

Wenn= ஆல்.

Du kommst heute. நீ இன்று வருகிறோம்.

Ich kann dir das Geld geben.

நான் உனக்குப் பணம் தரமுடியும்.

1. Wenn du heute kommst, kann ich dir das Geld geben.

நீ இன்று வந்தால் நான் உனக்குப் பணம் தர முடியும்.

இப்படியும் சொல்லலாம்.

Ich kann dir das Geld geben, wenn du heute kommst.

Wie= எப்படி? அதன்படி, பிரகாரம்

Die Prüfung war nicht so schwer.

பிட்சை அவ்வளவு கடினமாக இருக்கவில்லை.

Ich hatte es geglaubt.

நான் அதை நம்பியிருந்தேன்.

எ+ம் :-

1. Die Prüfung war nicht so schwer, wie ich geglaubt hatte.

நான் நம்பியிருந்தபடி பிட்சை அவ்வளவு கடினமானதால்.

2. Können Sie mir sagen, wie ich zum Bahnhof komme?

நான் புகையிரத நிலையத்திற்கு ஸ்பட் வருவதென நீங்கள் எனக்கு சொல்லமுடியுமா?
Prüfung=சோதனை. பிட்சை
(glauben. இதன் இறந்தகாலம் geglaubt)

Ich zeige Ihnen, wie Sie zum Bahnhof kommen.

நீங்கள் புகையிரத நிலையத்திற்கு ஸ்பட் வருவதென்று நான் உங்களுக்குக் கூட்டுமிழீங்கள்.

zeigen= கூட்டுதல்.

die Anzeige= விளம்பரம். புகார் செய்தல்.

(கொட்டாரம்)

கையியழுத்துப் பிரதிகள் 1985-1995

பூவரச வெளியிடவுள்ள

கையெழுத்துப்பிரதிகள் சிறப்பிதழுக்கு

படைப்பாளர்கள் மற்றும் கையெழுத்துப் பிரதிகள்

வெளியிட்டாளர்களிடமிருந்து சஞ்சிகைகளையும்

அவைபற்றிய விழங்களையும் கோரியிருந்தோம்.

வாக்கர்கள் சிலர் சில சஞ்சிகைகளைமட்டும் அனுப்பின்றார்கள்.

எனினும் அவைபற்றிய முழுமையான விழங்கள் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

இயலுமானவரை குறியிட்ட சஞ்சிகைகள்யற்றிய விழங்களையும் கேளிந்து

அனுப்பி வைப்பிர்களையின் கூடிய விரைவில்

கையெழுத்துப் பிரதிகள் சிறப்பிதழை வெளியிட முடியும்.

ஒத்துழைப்பிர்களா?

திவை தலைமுறையோ! ஏழஞ்சூரா! சொல்கின்றேன்!

இயற்கையின் சீற்றும் இறைக்கின்ற குளிரால்
இங்கே இவைகளை உதிர்த்திடும் மரங்களைப்போல
இனவெறி அருக்கா இழைக்கின்ற செயலால்
அங்கே உதிர்வது எங்கள் உறவுகள் அன்றோ?

நாய்களும் நரிகளும் நோய் எனும் பேங்களும்தாந்த
காடும் களனியும் ரோடுகளாக
கரைதெரியாமல் ஒடும் மக்கள்
கண்ணீர்க்கதையை யார் அறிவார்?

கண்ணியின் அவஸ நிலை
காளையின் மரணங்களை
தாய்க்குலத்தின் கண்ணீர் அலை
தமிழினத்தின் சோகநிலை

திட்டப்பிட்டே கொல்லும்
சிங்களப் படையும் னே
பட்டம் பதலிக்கலையும் எங்கள்
பழ்குழுக்கள் படையுமங்கே
வட்டப்பிட்டே நின்று
வாழ்த்துக்கள் படியே
சிங்கக் கொடி ஏற்றி மகிழும்
சிறுமதியை என்ன சொல்ல?

ஆயிரமாய்த் தொல்லைகளைக் கண்ட மக்கள்
அடுக்கடுக்காய் இன்னல்களை அணைத்த மக்கள்
போனினா புரியியிழுன் கைநீடி
இதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும் நாம் ஸிமேற்றி.

இருன் குழந்த மேகங்கள்
கதிரவுணை மறைத்திட்டால்
இரவாவதில்லை.
தமிழ் சுழப்போன் இணைமிடையே
இழுப்புக்கள் வந்தாலும் இவட்சியங்கள் சாவதில்லை

அன்னை தமிழ் மன்னைவிட்டு
அன்ட மெல்லாம் ஓடிய நாம்
இங்கு கண்டப்பிச்சம் என்னவென்றால்
என்றும் அழித்திவே முடியாத
அகதி எனும் பட்டம் என்பேன்
இங்கிருக்கும் இளைஞர்களே!
சமுநாட்டு வேந்தர்களே!
இன்றிருக்கும் நிலையை என்னிப் பாருங்கள்
இனிய தமிழ் சுதந்திரத்தை
என்றெடுக்க உதவிடுவோம் வாருங்கள்!

- கொற்றுறையுரை வாரன்.

புதிய பொலிவுடன்
மீண்டும்
மேமாதம் முதல் வெளிவருகிறது
தமிழ்நாடு

செப்டம்பர் மாதம் நடைபெறவுள்ள
இசைப்போட்டி 96 க்கான
விண்ணப்பங்கள்
இசைக்குழுக்களிடமிருந்து வரவேற்கப்படுகின்றன.
தொடர்புகளுக்கு —

Thamilaruvie, Neu str. 171, 45355 Essen,
Germany
Tel & Fax : 0201 / 66 88 09

பிறேமன் தமிழ் வினாயாட்டுக் கழகம் நடந்தும்—
சுற்றுப் போட்டிகள்
பிறேமன் நகரில்!

☐ கிறிக்கெற் — 15.06.1996	☐ உதைபந்தாட்டம் — 03.08.1996
பங்குமற்ற விரும்பும் கழகங்கள் தொடர்புகொள்ள வேண்டிய தொலைபேசி இலக்கங்கள் —	
கிறிக்கெற்	உதைபந்தாட்டம்.
0421. 825568	0421. 825568
0421. 4098164	0421. 580382

பிரேரங்கட்டணம் 100,-DM.
முடிவு திதிகள் — 03.06.1996 (கிறிக்கெற்)
15.07.1996 (உதைபந்தாட்டம்)

கந்தூரை

(குறைய)

— மாநாடு என்று

— மாநாடு—

ஓய்வுக்குடியே

உலகத் தமிழ் பண்பாட்டு இயக்கம்
நோமனிக் கிளைன் நாத்தும்—

ஏழ்சி மாநாடு!

1996 ஆய் 13, 14 தேதிகளில்!

தமிழ்நாட்டில் வழகும் எமக்களின் துண்பங்களுக்குக்
கும் கொடுக்கவும், விடுதலைப் போற்கான இனவனர்களை
மக்களிடையேயானம் கூட்டுப்படிறது.

நிகழ்ச்சிகள். வரலைப்புரைகள், வழக்குறைகள்,
சிறப்புகள். ஆய்வாந்துகள், கருத்தறங்கள்.
பட. டிமங்கள், கலைங்கம்,
நடனம், நாடகம், இலக்ஷ்மீபுரம்
வில்லுப்பாட்டு, சிறுவர்நடனம்
இன்னும்பல.

எந்த நிகழ்ச்சிகளிலைவது பங்குபெற விரும்புவர் — அல்லது குழு
பகுதிகளின் விரும்பும் வியாபாரி முறையே
தெரிவிக்கு கால ஒதுக்கீட்டில் இடம்பெற வேண்டும்.

மேலும் வியங்களுக்கு
அனுமதிகள்.

K.T.Ganesalingam,
Salzbergener Str-83, 48431 Rheine,Germany.

வியங்களுக்கு—
Bavan Kanapathipillai,
3, Rue La Voisier, 91350 Grigny, France.

தமிழன் ஆச்சங்கள் வரலைப்புக்குத்தான்.

இனைய தலைமுறையே!
எழுந்தவர! செரல்கின்றேன்!

பூவரச ஐந்தாவது அண்டு நிறைவுக் கவியரங்கம்

பங்குகாண்ட கவிஞர்கள்.

திரு. இராஜன் முருகவேல்
திருமதி விஜயா அமலேந்திரன்
திருமதி கண்ணிகா சந்திரபாலன்
திருமதி மகேஸ்வரி வரதராஜா
திரு. வடிவேலு வாசன்
திரு. எழிலன்
திரு பாசையூர் யேதாசன்

தமிழ்த்தலைமுறை
சில புதிதான் உங்கள்...